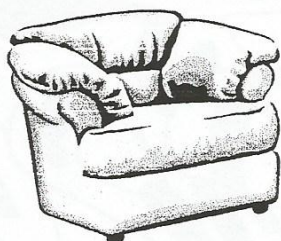

LUCAS AVELLOS
3º B

I.E.S. ILLA DE SAN SIMÓN

CURSO 2002-03

SUMARIO

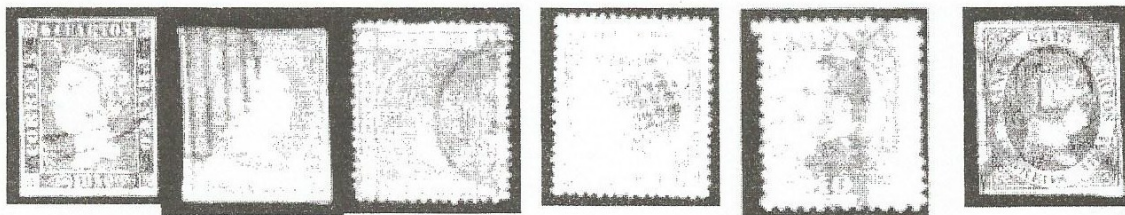
Cartas ó director		3-6	páx.
Colaboracións		7	páx.
Memorias do Chapapote		8	páx.
Nós tamén estivemos alí		9-10	páx.
Gracias		11	páx.
A miña primeira vez		12	páx.
 Microrrelatos do profesorado		13-20	páx.
IV Concurso de Narración Breve			
Acta de resolución		21	páx.
Os relatos		22-29	páx.
Deseño dun pictograma		30-31	páx.
Os clásicos en banda deseñada		32-37	páx.
Deportes		38-45	páx.
Memorias dun veterano		46	páx.
Pasatempos na fiestra		47	páx.
Carta aberta		48	páx.
Os que se van		49	páx.
Finalistas do concurso de portadas		50	páx.

EDITORIAL

Remata o curso,e, como non podía ser menos, aparece o Fiestra do Illa, escaparate privilexiado de manifestacións literarias,marcas atléticas, reportaxes e demais seccións habituais nas revistas dos centros de ensino. Sen embargo, esta vez, houbo risco de que o noso voceiro adquirira o carácter de monográfico, tal foi a cantidade de traballos presentados arredor do desastre do Prestige e das súas consecuencias. Para os encargados de selecciona-los artigos a publicar resultou doloroso ter que prescindir de tanto material valioso como pasou polas nosas mans; sen embargo, recomfortounos o feito de comprobar coa súa lectura, que no alumnado está aceso o facho da solidariedade, do inconformismo xuvenil, do ecoloxismo, do amor á terra...,un alumnado, xa que logo, de excelente saúde cívica.

Polo demais,felicitemonos pola culminación do esforzo colectivo que este exemplar representa e no que, unha vez máis, participaron persoal non docente, profesores e alumnos. E falando de felicitacións, felicitemos tamén ó equipo de teatro de 2º nivel, dirixido por Nuria Guardiola, que acadou o 1º premio provincial de teatro do certame Entre Nós en Galego, co que xa son dúas as convocatorias consecutivas nas que o noso centro acada galardóns de relevo neste concurso, e xa se sabe que non hai dúas sen tres... E máis nada, senón desexarvos que disfrutedes da revista e das vacacións.

CARTAS Ó DIRECTOR

¿Alguén ten un catamarán?

Os Redondeláns tan só se nos permite visita-la Illa de San Simón un día ó ano, pero, ¡que lles parece!, precisamente a semana anterior ás eleccións municipais trouxeron un catamarán para levar a xente á illa e mais traela de volta. Claro que, por máis que o intentaron, moitos nin conseguiron subir ó barco. E eu preguntome ¿alguén ten un catamarán?

María Sánchez Migueles. 2º B

Contaminación do Alvedosa

Quero manifesta-lo meu malestar pola contaminación do río Alvedosa e pola pasividade das autoridades para evitala. Este río ten tanto lixo no seu fondo que, coa marea alta, se podería andar por el sen afogar, por non falar da cantidade de substancias tóxicas que verte na ría e a mortandade que provoca nas especies mariñas.

Está ben a balastrada de pedra coa que embelecen o río e maila vila, pero eu penso que o principal é mante-lo río limpo.

Oscar Villaverde Bugarín. 2º C

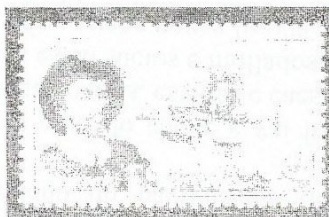
Celtarra ofendida:

No Derby galego Celta- Depor, do que eu fun espectadora, todo transcorreu con normaldade ata que Edu marcou o segundo gol, daquela algúns vándalos festexárono rompendo asentos das bancadas e tirándoos ó campo e destrozando cañerías nos servizos. Creo que as autoridades están para impedir este tipo de comportamentos, ofensivos para o club e a afección.

Por outra banda non me entra na cabeza que Scaloni manifestara que o Celta e os Celtarras deberiamos ser máis humildes, porque na Coruña rompéronno-lo autobús a pedradas, e nós, en Vigo, non fixemos tal cousa.

Espero que a miña carta sirva para que en Balaídos non haxa tanto gamberrismo e para que o Sr. Escaloni pense as cousas antes de dicilas.

Carolina Sertal Souto. 2º B

Pavillón en ruínas

Quero denunciar cuns poucos exemplos o estado de deterioro e abandono do pavillón de deportes de Redondela:

1º Ten goteiras e cando chove e vai frío a pista humedécese e, a nada que corras, esvaras e caes.

2º Os vestiarios están sucios e mollados. Límpanos por riba cunha manguera e unha pouca lixivia, polo que o cheiro é sempre insoportable.

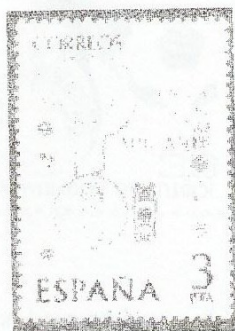
3º No bar hai ratos; vense pasar por enriba dos paquetes de patacas fritidas e demais comestibles expostos. Tamén se ven formigas paseando polo mostrador sen que o camareiro se moleste en pasa-

lo pano para retiralas.

Espero que esta denuncia sirva para solucionar los problemas expostos.

Lucía Vázquez Novoa. 2ºB

Inxustizas co alumnado

Sei que o director do Instituto fai todo o que pode polo bo funcionamento do centro, sen embargo, hai cousas que non logro entender:

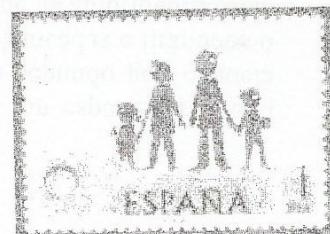
1º Non deixan fumar ós alumnos no recinto escolar, en cambio, o director e mailos seus compañeiros, fuman onde lles cadra. Non é xusto, porque ese é o exemplo que nos dan.

2º Algúns profesores faltan ó respecto dos alumnos moitísimas veces. Se non queren que os alumnos fagamos o mesmo, que nos traten como deben.

3º As escaleiras de emerxencia e maila casa do conserxe forman parte do recinto escolar, ¿por que, logo, nos prohiben estar neses lugares? Como non poñan rellas os alumnos continuaremos indo a eles.

Tería moitas máis cousas das que queixarme, pero non o vou facer. Só Espero que o director do instituto lea isto e tome nota.

Lara Pérez Rubiñán. 2ºC

Demandas ó Concello

Quero solicitar das autoridades do Concello, por medio desta carta:

1º Que fagan, dunha vez, un skatepark. Os meus compañeiros skaters e mais eu levamos tres anos solicitándollo ó Alcalde e á Concelleira de Xuventude e nin caso.

2º Tamén queremos máis paredes para realizar grafitis, porque aínda que nos cederon as do pavillón de deportes, somos moitos a pintar e non chega a nada.

Tamén quero denunciar que as pontes de madeira que colocaron en Redondela eran innecesarias. Se as puxeron foi para conseguir votos.

Victorio Muras Rodriguez. 2ºC

As mozas do cole

Estou preocupado polas mozas deste colexio. Case todas as de primeiro e segundo son un espanto, e a maioría están namoradas dun pámpano chamado Kaloí ou algo parecido. Que isto que eu digo suceda coas feas, non importa, pero as guapas, como Yoli de 1º C deberían optar a algo mellor, coma por exemplo, eu mesmo.

Nicolás Jacinto González. 1º A

Eleccións e civismo

O domingo, 25 de maio celebráronse as eleccións municipais e o ximnasio do meu instituto converteuse en colexio electoral. Cando o luns pola mañá os meus compañeiros e mais eu nos presentamos para a clase de Educación Física, atopámo-lo recinto que daba noxo. Os votantes, quizais sen decatarse do mal que facían, tiraron as colillas ó chan, e, como ten un revestimento moi fráxil, queimárono todo. O profesor enfadouse, e con motivo.

Eu só pido ós maiores un pouco de respecto para nós e mais para o instituto, e que para a próxima saiban, polo menos, onde entran.

Sofía Álvarez Testa. 2º A

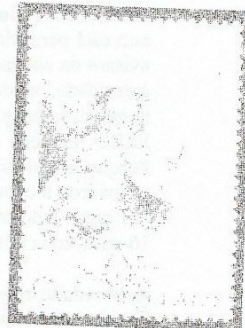
“Os gorrillas”

Quérome referir “Os gorrillas”, si, eses que “axudan” ós conductores nos aparcamentos e ós que normalmente se lles dá algún diñeiro por medo a que che lle fagan algo ó coche e face-las seguntes preguntas:

¿Qué pinta un home destes facendo que che axuda a aparcar cando xa sabes perfectamente como facelo? ¿Por qué a xente lles dá cartos? ¿Por qué o Concello non intervéñe e os retira dos aparcamentos?

Non sei, son demasiadas preguntas para cero respostas. Espero que isto non siga así, e, sobre todo, que a xente non colabore con eles.

Eloy Crespo Toucedo 2º A

Aclaracións a modo de resposta: ¿ Inxustizas co alumnado ?

Gracias por recoñecerme a vontade de intentar que este instituto funcione o mellor posible, podo garantirche que nesa labor estamos implicados todos. Polo demais, creo que debo aclarar algunhas das cuestións que mencionas no teu escrito:

1º Recoñezo a honestidade e valentía de expoñer publicamente a túa opinión, espero que todo o alumnado tome exemplo para, co respecto que nos debemos uns os outros, sigan ese camiño que sen dúbida nos levará a mellorar as nosas relacións e a convivencia no centro.

2º Desde decembro de 2002 nin ti nin ninguén puido ver ó director fumar cigarro algún no centro nin fora, os meus compañeiros/as que fuman (10 de 31, é dicir 21 profesores/as non fuman), non é certo que fumen onde lles cadra, non fuman nas aulas, nin na zona de alumnado, rara vez no patio e cando o fan é nos lugares establecidos. Unha das nosas virtudes é a tolerancia, e xa ves que aínda que a maioría é non fumadora, somos quen de convivir sen tensións e razoablemente, porque non se fuma e calquera circunstancia. Mesmo cando algunha reunión se prolonga moito hai quen sae para fumar fora da sala.

Gustárame que fose certo que o noso exemplo é tan importante, porque iso levaría a que vos, o noso alumnado, se interesase bastante máis polas ciencias, as letras, o arte; é dicir polo mundo do coñecemento en xeral. Que a puntualidade, o respecto, a atención, o esforzo por mellorar, o coidado do entorno, etc. Formaría parte do voso comportamento habitual. Desgraciadamente non estou nada convencido de que o profesorado sexa para moitos unha referencia, desafortunadamente.

3º Afirmar que algúns profesores faltan ó respecto dos alumnos moitísimas veces, é unha afirmación xenérica que non é crible. Lara, ti e máis eu, igual que toda a sociedade somos perfectamente conscientes de que a capacidade dun profesor para increpar a un alumno é limitada, que nos casos en que algún profesor/a perdera as formas, cousa que certamente ocorre porque non somos deuses nin santos; iso non pode ser habitual, porque deseguido estaríamos ameazados seriamente polas autoridades competentes. Se algo se pode afirmar sobre o profesorado é a súa impotencia fronte a unha falta de respecto a súa labor. Desempeñamos a labor máis ingrata que se poida dar: " Tratar de ensinar a quen non quere aprender ", talmente como aquel castigo da lexión que consistía en facer buratos e despois tapalos sen outra finalidade, un traballo absurdo e inútil. Por sorte tamén existe alumnado que quere aprender e nos mantén a ilusión polo noso traballo.

Esa afirmación só pode ser entendida cando se entende por falta de respecto o feito de chamarlle a atención a quen nin exerce o seu dereito á educación, nin deixa que os demais o exerzan, cando se pretende desautorizar ó profesorado, é dicir pretender que a autoridade na aula non pode ser exercida polo profesorado e aspectos como a realización de tarefas, niveis de ruído, maneiras de estar respectuosas, normas de cortesía, etc. Cando se pensa que non poden ser esixidas.

Non comparto esa opinión; cando se vai en avión non se decide por maioría ó piloto, nin a hora de saída, nin a que altura se vai voar, por exemplo. Tampouco se decide por votación quen te vai operar de apéndice ou quen che vai, e como, gradúa-la vista

3º Nas escaleiras de emerxencia e na casa do conxerse que son parte do recinto, **non poñeremos rellas e o alumnado non continuará indo a eses lugares porque non está permitido, e non está permitido porque o director así o decidiu**. ¿ Sabes porque non está permitido ? . Porque despois de un largo tempo de tolerancia, de deixar que xogaredes con esa expresión de ¡ AGUA ! para avisara da chegada de algún profesor e tirar co cigarro; sabedores de que a adolescencia é unha idade de autoafirmación e de reta-la autoridade, sendo conscientes de que unha certa rebeldía é natural, recordando que nós tamén fomos adolescentes; deixabamos que xogaredes ó xogo do prohibido.

PERO, como ti ben sabes, Lara, do cigarro ás agachadas se pasou á insolencia, á falta de respecto e sobre todo a outros fumes. Porque ti ben sabes que dentro deste recinto e durante horario lectivo se estaban cometendo faltas graves, tan graves coma as que supuxeron a expulsión de algún alumno noutros cursos pasados. Ti, Lara, sabes ben de que falo.

Por outro lado entristéceme que cando aínda non tes idade nin para poder comprar tabaco, porque aínda non cumpriches sequera os 16 anos, toda a liberdade que pides é para poder fumar, para poder fumar ás agachadas, como ti e mais eu sabemos que ocorre.

A liberdade require necesariamente de dúas condicións imprescindibles: responsabilidade e coñecemento. Non se pode falar de liberdade para quen non sabe administrala con responsabilidade e do mesmo xeito non se pode falar de liberdade desde a ignorancia. A liberdade implica capacidade para decidir entre varias opcións, cousa que non se da naqueles casos de ignorancia. Un ignorante nunca pode ser libre.

4º Canto me gustaría que me reclamaras máis acceso á biblioteca, mellores medios, melloras da videoteca e da fonoteca, máis clases no laboratorio de idiomas ou de ciencias, máis actividades artísticas e deportivas, menos alumnado por cada clase para que o profesorado puidera atendervos mellor, máis horas para poder usar os medios de que dispoñemos, máis papeleiras e flores para o patio, que se pintaran as paredes, que

5º Non. Non poderedes fumar durante o horario lectivo, é dicir durante o tempo en que eu exerza a custodia sobre todos e cada un dos alumnos e alumnas deste I.E.S. Así están as cousas e así serán.

6º Espero que as cousas das que tes que queixarte non as cales, sabes ben que o meu despacho está aberto, e que estou disposto a escoitar, espero que ti tamén saibas escoitarme a min, e admitir que, en último termo, a decisión debe ser tomada por quen exerza a competencia necesaria para tomala.

Atte. e co meu aprecio: O director

¡GRACIAS MARINEIROS!

a varad
mare
do do
ndo de
marinas
s efectos
e causado
Hire?
gallega

A PURO
CORAZÓN.
CON UN PAR DE
MANS.

MEMORIAS DO CHAPAPOTE

O meu nome é Chapapote, ou Galipote... como vostede prefira ; á fin e ó cabo, con un ou outro nome seguirei sendo o "protagonista" da catástrofe que afecta a Galicia, parte de Cantabria, País Vasco... ¡Que aínda non se decatou! Daquela será o único xa que os medios de comunicación empregáronse a fondo, anque, todo hai que dicilo, non sempre para informar.

Cústame falar de min, non sei como comeza-la historia, quizais o mellora sexa que me describa. Son unha substancia escura- entre negro e marrón- viscosa, que se obtén mediante destilación. A xente di que son moi valioso, pero eu non o teño tan claro ¿Que lles gustará de min? ¡Pero se cheiro fatal! En fin, sabereino algunha vez.

A cuestión é que, con frecuencia, gustárame no existir, sobre todo cando suceden este tipo de cousas... Todo comezou unha mañá de novembro cando a miña travesía no Prestige estaba a piques de rematar. Pasabamos preto da costa galega, e un gran impacto fixo que me revolvese máis do que xa estaba. Non lle din demasiada importancia ata que oín berrar

ó capitán. Despois empeorei de tal xeito que , durante un tempo, perdín a consciencia-estraño nos seres inertes, pero ocorreu- Cando por fin a recuperei, puiden verme transformado en millóns de manchas negras que flotaban nas augas do océano. Asusteime. ¿Que pasaría agora?

A maior marea negra da historia: PRESTIGE, un buque lixo monocasco con máis de 77.000 toneladas de fuel(é dicir, eu) fai augas fronte á Costa da Morte.

¿Consecuencias? Todas as que poida imaxinar:

Estou repartido ó longo de 600 km. de costa, contaminando e arruinando a vida de moitas familias, mariscadoras, mariñeiros, vendedores de peixe... por non falar da desfeita no medio mariño e nas especies que teñen nel o seu hábitat. ¿Enténden agora o de non querer existir?

Pero non todo son desgracias. Moitísimos voluntarios de tódalas procedencias se mobilizaron para recollerme e limpa-las pedras, a area, o mar..., e dar ánimos, que boa falta facían e aínda fan. Dos políticos, por non enfadarme, non hei falar.

Tamén un mini submarino- o Nautilus, creio- descendeu ás profundidades para sela-las gretas por as que aínda saio do Prestige. En fin, barcos, palas, guantes, ¡ata culleres! se utilizaron para limpa-las rochas e mailas praias e, doutro lado, manifestacións, doazóns cadeas humanas, concertos e todo tipo de actividades para mostra-la solidariedade cos dagnificados e axudalos a mante-la esperanza.

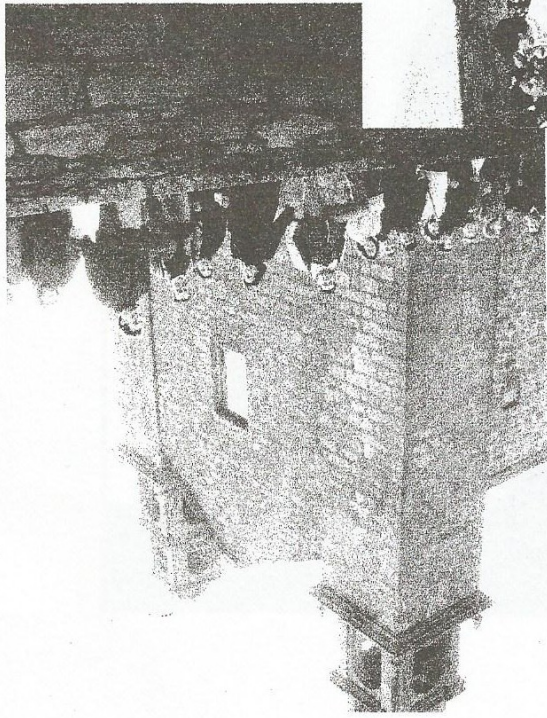
Así que, agora que xa se decatou, pode ir collendo mono e culler ou o que sexa preciso e poñerse mans á obra. Eu espero non ter que contar historias coma esta ¡¡¡NUNCA MÁIS!!!

ASINADO:

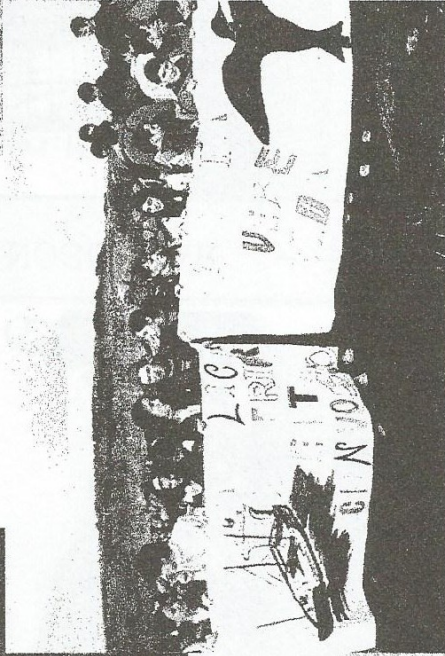
Chapapote.

AUTORA. Iria Muíños Portela

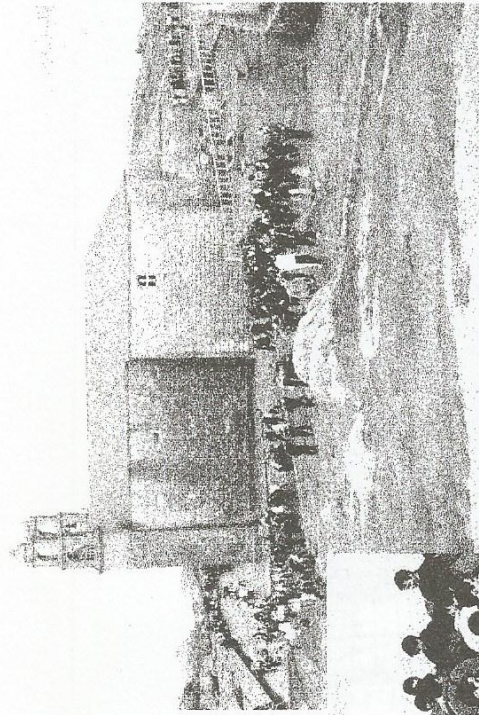
NÓS

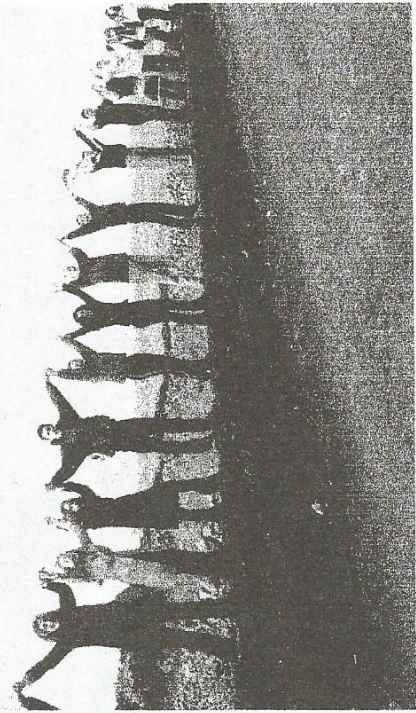
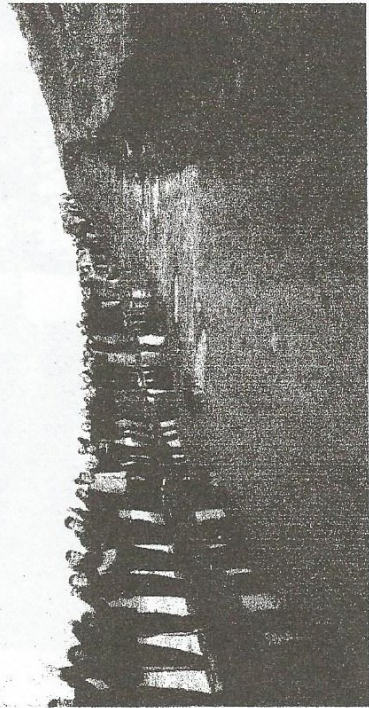
TAMÉN

ESTIVEMOS

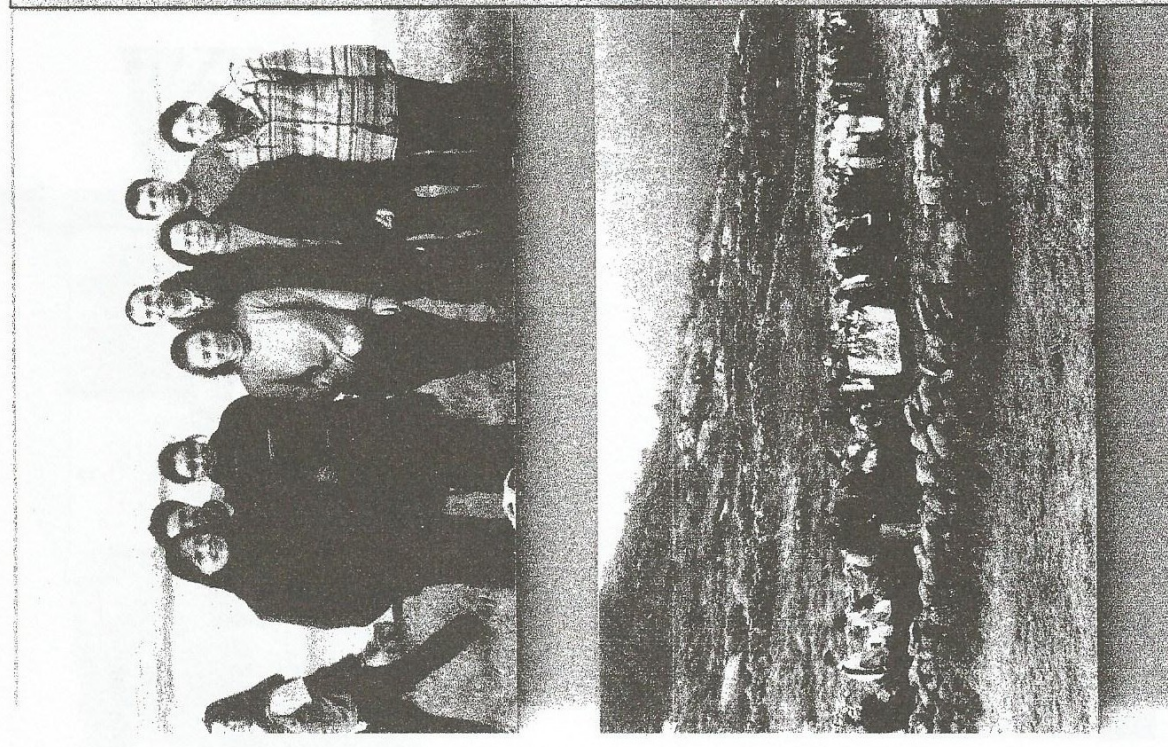

ALÍ

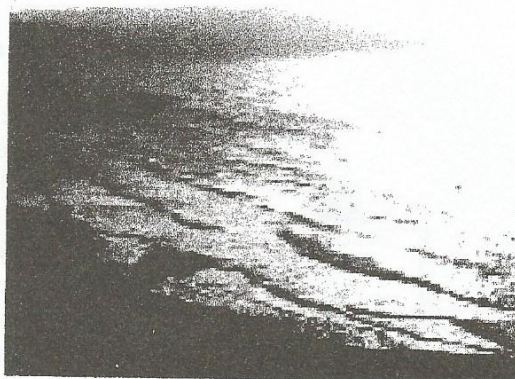
ESE É O NOSO MAR - ESE É O MAR DE TODOS

GRACIAS

Xa pola noite o vento me rosmara que alguén me visitaría pola mañá. Esta vez, non para liberarme da pringosa pel coa que a sinrazón me vestira, senón para animarme e convencerme de que aínda había motivos para a esperanza.

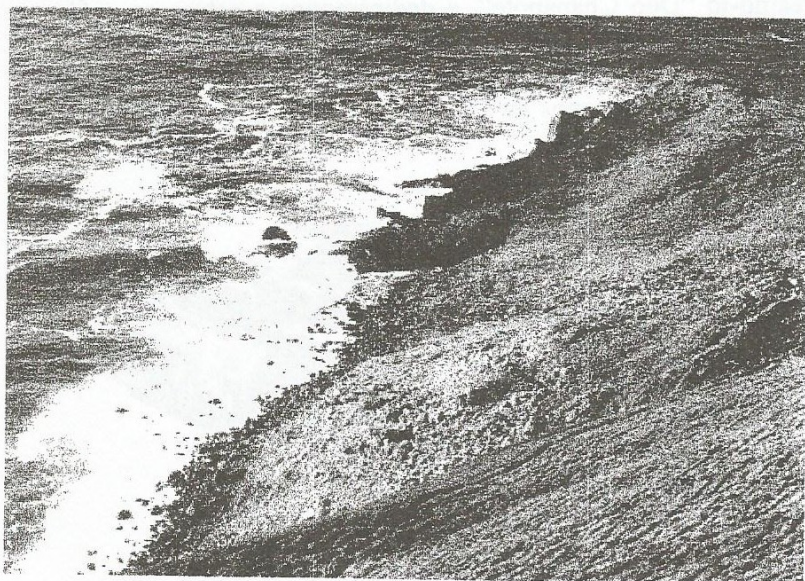
Pensando en quen podía ser quedei durmido, pero, ó pouco espertei. As miñas olas movíanse con viveza e mesmo batían violentamente contra as rochas do acantilado formando, coma outrora, unha espesa escuma branca. Era evidente que o momento do encontro estaba próximo.

Non tardei moito en oír chifros e voces, algarabía, alegría desbordante ¡Xa chegara! Era unha nova marea, pero, esta vez, de mozos e mozas collidos das mans que, compasadamente, berraban: ¡nunca máis!, ¡nunca máis!, ¡nunca máis!... O momento foi breve, a penas media hora, pero abundou para confortarme e levar conforto ata o máis insignificante dos seres que me habitan. Despois, a marea xuvenil foi desaparecendo cara ós autobuses que a trouxera.

Souben máis tarde que as autoridades desaprobaron esta acción que en terra chamaron *Cadea humana*. Culpaban ós profesores de manipulación. Non lle lo tomei a mal... ¡Despois do que xa dixeran!

Agora que xa sei que o futuro é posible, quero dá-las gracias a quen mo fixo comprender: a mocidade deste país.

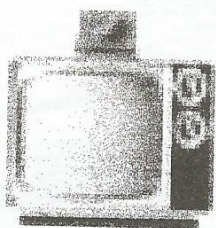

Atentamente:

O mar

Lorena Muíños Gómez. 4º B.

A MIÑA PRIMEIRA VEZ

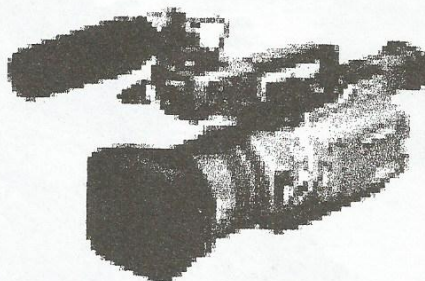

E agora que captei a túa atención, sinto decepcionarte pero non vou falar de sexo, pero xa que empezaches podes seguir lendo. Que razón tiña aquel que dixo que sempre hai unha primeira vez para todo. Eu hai tempo que quero ser mestre de Educación Física, e sabía que chegaría o momento de me ter que poñer diante dunha clase, e ese momento chegou, pero curiosamente para min, non para dar clase se non para falar da miña experiencia na televisión, oportunidade que me brindou o “profe” Modesto e o Equipo de Normalización Lingüística. Antes de continuar agradecer a tódolos alumnos a atención prestada e o respecto co que escoitaron e que ningún quedara durmido..... creio.

Pois para os que non estiveran alí, ou os que non me coñezan, dicirvos que eu son David López Veleiro, e que no verán participei nun programa que se chamaba O rei da comedia, despois disto chamáronme para un especial do Supermartes no nadal e alí me quedei ata o día de hoxe. Por se alguén ten curiosidade, vou explicar como foi un pouco a experiencia por agora.

Como xa dixeran no verán pasado houbo unhas probas para un programa novo da TVG, informeime un pouco de que ía, o cal me asustou bastante porque a explicación que deron “-Es una operación triunfo del humor pero duermes en tu casa”. Xa de entrada algo moi curioso, que na tele case ninguén fala galego, e así nos vai, todo hai que dicilo, porque se chega a escoitar cada barbaridade, pero ese sería outro tema. O caso é que a pesar de todo decidín presentarme, preparei un monólogo, que foi de por si unha experiencia moi agradable, recoméndollo a tódolos mestres de galego como exercicio. A cousa saíume ben, e empecei no programa, que non foi ningunha marabilla, pero que como vivencia persoal estivo moi ben (que conste que a pesar dos resultados de audiencia para min foi un dos mellores programas que se fixo na galega en moito tempo, pero que vou dicir eu que estaba alí). O mellor estaba por vir, porque a raíz do programa decidínme a seguir escribindo, e formei un dúo con outro compañeiro do programa, e creámo-lo “Dúo Chapapote”, e dedicámonos a actuar en café-teatros por toda Galicia, cun resultado máis que satisfactorio, aínda que tamén cos seus fracasos. Comento o das actuacións porque hai demasiada xente que pensa que o que non sae na televisión non existe, e iso non é certo, e menos en Galicia, onde hai grandes cómicos, Carlos Blanco, Quico Cadaval, Mofa e Befá, Patricia Vázquez, Chévere, e tantos outros, os cales vos recomendo que si tedes oportunidade de velos o fagades e incluso que os busquedes.

Despois está o do Supermartes, onde se aprende moito, e sobre todo é moi divertido. Eu tiven moita sorte, pero tamén a busquei, recoméndovos a todos que se tendes ilusión por algo, polo que sexa, que o persigades, e que teñades un abano moi amplo de posibilidades, nunca vos cerredes portas porque por desgracia para iso sempre sobra xente. Ben, no próximo falarei de sexo, ata daquela, ir pola sombra.

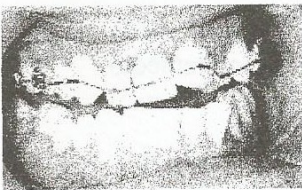

David López Veleiro

OS MICRORRELATOS DOS PROFES

Os relatos que seguen responden á invitación efectuada no curso anterior, e repetida no actual polo Equipo de Normalización Lingüística ó conxunto do profesorado do noso instituto, e tivo, unha moi boa acollida inicial: trece colaboracións que cumpriron cun único requisito, o de non excede-la extensión de vintecinco liñas. Sen embargo, e tal e como sospeitabamos, moitos dos participantes na primeira experiencia non puideron resisti-lo xuízo crítico dos habitualmente xulgados, é dicir, do alumnado, e optaron por non reincidir; outros, con menos vergonza e máis arroutos arriscámonos a tropezar de novo na mesma pedra coa esperanza, tal vez, de escoitalle a un de vós: "profe, gustoume o relato". En fin, de ilusións tamén se vive

RESOLVENDO PROBLEMAS

Mantivo sempre unha capacidade innata para saír de apuros. Xa en primaria logrou convencer ós compañeiros de clase de que a súa non era unha ortodoncia, senón un *piercing* dental, co que, non só resolveu o problema de presentarse na aula co odiado aparello, senón que se converteu no espello no que reflectirse ós ollos dos outros nenos que, ó pouco, comezaron a demanda-la visita ó odontólogo, para sorpresa dos

pais e ledicia dos galenos.

Rematou secundaria no límite das convocatorias, e, lonxe de ocultalo, sempre fachendou de ir *a modo* porque "o importante non era correr, senón chegar", co que, mira por onde, lle devolveu a autoestima a moitos que, na redonda e coma ela, dosaban tanto o esforzo.

Na universidade foi delegada de curso os tres cursos de primeiro que permaneceu nela; se aínda non segue alí foi por adicarse ós demais mediante a política e a través do partido, que soubo apreciar na súa traxectoria a enorme habilidade que posuía para saír con ben das dificultades. E as dificultades chegaron, coma na habanera, nun barco de nome estranxeiro que emporcallou co seu vertido toda a costa do país e mesmo o partido a través do que traballaba para os demais.

¿Pensará o amigo lector que a magnitude do problema superará, esta vez, os poderes da nosa protagonista? ¿Crerá, tal vez, que -visto o resultado das eleccións- xa ocupa a dirección xeral dalgunha consellería? Máis respecto, por favor, que a interfecta non é inxenua, e, ademais, une ó seu don natural longos anos de estudio co que axiña comprende que hai problemas tan pringosos

que é mellor deixalos en mans de empresas especializadas de publicidade institucional, claro-, e opta por casar co fillo do seu ortodoncista, dentista tamén e presidente provincial do partido, e está tan ilusionada que xa soña cuns fillos con piercings dentais, estudiosos e resolvendo, coma ela, os problemas dos demais... por medio da política e a través do partido, naturalmente.

Xosé Alberto Platero.

MICRORRELATOS

As noites naquela casa eran monótonas. A liña do tempo corría sempre na mesma dirección.

Percorría as dúas plantas de arriba a abaixo pechando con chave todas as portas. Encorsetada na gran mansión sentíase vixiada pola sombra das lembranzas. Os espellos, entre bambolinas, reflectían a mesma imaxe, xa irreal.

Os raios do sol xa non se volverían filtrar por ningún dos ventanais.

A muller enloitada trataba de fecharlle o pico ó cuco que cantaba as horas, nun sen remedio de volver o tempo atrás.

O destino xa a tiña marcada e o seu fillo aforcado non volvería.

(Manuela de Palacio)

Primaria-Secundaria

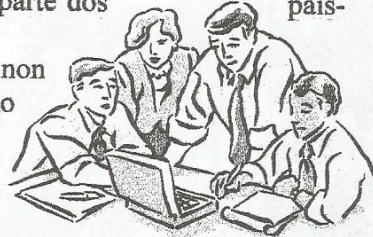
Despois de varios anos impartindo clase en primaria, e con moitas ganas de probar sorte en secundaria, dei o paso.

A experiencia foi un éxito, evidentemente desde o meu punto de vista; habería que lles facer unha sondaxe ós "afectados".

Topei un lugar de traballo con xente e persoas estupendas, dispostas a axudar no que faga falta, xente con inquietudes profesionais, bo humor, receptivas, tolerantes... e sobre todo moitas e moitos profesionais do ensino. Cousa, esta última, que ás veces está en franca decadencia, polos anos de permanencia nun mesmo posto, polo ambiente académico, pola figura cada vez máis "deteriorada", por parte dos pais-

nais, do que era un mestre... O meu medo a non "dar a talla" na clase, a que non fose capaz de manter a orde, a disciplina... quedou borrado dun plumazo cando me dixeron que a máxima autoridade era eu, autoridade na clase, por suposto, pero estas palabras tan sinxelas foron o suficiente incentivo para ser capaz de coller o touro polos cornos.

Despois de nove meses lidando con alumnos/as de todo tipo, podo dicir que na secundaria se está estupendamente.

(Eva Muíños)

O meu avó

Era un home de costumes ó que calquera imprevisto o poñía dos nervios, quizais pola influencia do seu traballo no que os horarios eran tan importantes.

Sebastián facía cada mañá o mesmo ritual. Tras erguerse moi cedo dirixíase ó cuarto de baño, enchía o lavabo de auga, coma se e o chorro da billa non fora suficiente e aseábase. Chegaba á cociña e sempre de pé tomaba o seu café a pequenos grollos con unha aspirina “por se me doe cabeza”.

Do mesmo xeito, cando a familia se reunía, poñendo como escusa calquera celebración e sempre despois da sobremesa – porque a comida para el esixía a súa maior concentración - contaba as mesmas historias impregnadas do seu humor tan característico.

Historias maravillosas e con certa dose de esaxeración que aínda que se repetiran celebración tras celebración captaban totalmente a atención dos que as escoitaban: a do brazo de xitano, a da gorra debaixo do brazo, a do golpe na barra do toldo,...

¡Canta saudade sinto de todo isto que se repetiu na miña vida ano tras ano! Non as volverei oír, pero na miña memoria permanecerán para sempre, igual ca el:

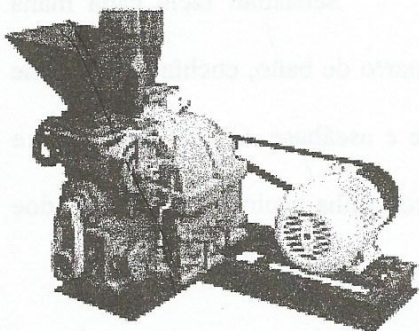
o meu avó.

(Antonia Pache)

EN POSITIVO

Moitas veces deixámonos levar polo pesimismo e só conseguimos ver o negativo das cousas. Só lemos os trágicos sucesos da prensa escrita, ou nos quedamos coas peores imaxes dos telexornais. Pero por cuestións de saúde tamén debemos aprender (aínda que non é doado) a valorar as pequenas cousas que día a día nos poden facer ver a realidade con optimismo. Aprender a descubrir esas alegrías, que como pequenas flores imos atopando no camiño.

Neste curso, para min, déronse tres signos de esperanza que quero resaltar:

- Iniciamos desde este colexio unha colecta para colaborar na construción dun muíño en Zambia, e cunha pequena colaboración de todos coas postais de Nadal conseguimos recadar 1097 euros (182.525 pesetas), que aínda sendo a nosa pequena achega, é unha importante axuda.
- Tamén ante un desastre coma o do Prestige (e sen manipulación de profesorado) conseguimos aportar material para colaborar un pouco coas confrarías de mariñeiros en momentos críticos.
- Ante unha guerra que seguimos día a día por televisión constatouse unha mobilización popular e unha visión crítica que non se calou.

Todo isto apunta a que no instituto (alumnos, profesores e pais) precisamos seguir mellorando, e enfrontarnos a realidades cada vez máis duras e difíciles. Pero tamén hai que saber descubrir certos signos de esperanza neste mundo que nos tocou vivir, e disfrutar das pequenas cousas.

Modesto
Campos Castro

O MEU PAI

Sempre me contaron que os meus pais estiveron profundamente namorados e que facían unha parella das que non sería pecado ter envexa.

A miña mai deixounos cando eu contaba cinco anos. A penas teño lembranzas do seu fráxil físico.

A partir dese momento, a relación co meu pai fíxose moi estreita, chegando a compartir moitas horas de lecer xuntos, mesmo facendo incontables quilómetros no "Catroele" e despois no Simca 1000, co que fixemos incontables viaxes a Zamora, onde estudiaban meus irmáns. Nunha delas, meu pai amarrouse firmemente ó volante, mirou adiante, mirou polo espello retrovisor e cando se decatou que erámo-los únicos nesa recta infinita da meseta, dirixiuse a min para dicirme excitado: "agárrate ben, fillo, que vou poñer-lo coche a 100". Foi todo unha experiencia, digna de "Al filo de lo imposible".

O meu pai naceu en Randín, unha aldea da "raia" ourensá regada por dous pequenos e transparentes ríos. Era o maior de cinco irmáns.

Cando iamos de visita, a avoa, a miña doce avoa, contábanos ós netos anécdotas familiares; unha moi divertida era como o avó trasquilaba literalmente as cabezas de meu pai e máis do tío Senén encaixándoas previamente entre as súas pernas. ¡Fóra piollos!

A súa xuventude pasouna en Vigo, na casa da súa prima Olimpia, unha muller exquisita e con formación; foi a primeira muller médico de Galicia e unha defensora activa dos dereitos da muller e mesmo militou no Partido Galeguista.

Hai non moito tempo confesoume que non foi moi feliz na súa estancia en Vigo, pero que recoñecía que o gusto polo Teatro e sobre todo pola Música Clásica debíallo a esa muller, que o obrigaba a asistir a representacións e concertos.

Estudou Dereito a distancia, e unha vez casado, probou fortuna montando un despacho en Xinzo, vila da que sempre dicía: "gústame, aquí os tolos aínda teñen nome e apelidos". En certa ocasión preguntéille que tal lle fora como avogado. "Morriamos de fame", foi a sincera resposta.

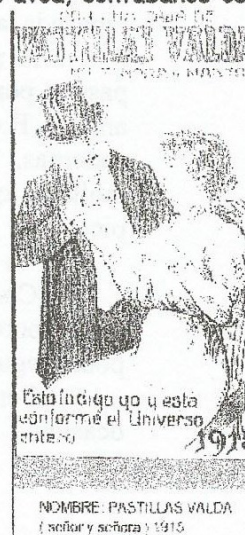
Onde o meu pai gañou respecto, admiración e cariño foi exercendo de boticario consorte na Farmacia Penín, que conseguiran comprar por 1300.000 pts!, pedindo diñeiro a máis de vinte prestamistas. Tiña no seu traballo moitas calidades, pero eu quero salientar aquela pola que máis se lle vai lembrar: o sentido do humor. Era quen de envolverlle un tapón xunto coa medicación que lle deran para o retraemento á muller dun amigo, ou dicirlle a unha vella medicada cun arsenal para a enfermidade contraria: "vostede non caga nin cun barreno".

Cando empezou o réxime da Seguridade Social había moita confusión, ata que o sistema quedou razoablemente asentado. Nese tempo, un cliente preguntoulle: ¿e isto entra na S.S.? "Agora entra todo, menos a carne de primeira", contestoulle meu pai. Certo día presentouse á hora de comer e case non daba falado do ataque de risa que traía. De camiño a casa parouno D. Casto, o máis veterano dos médicos de Xinzo, para contarlle que un dos seus pacientes ó final da consulta pedíralle unha receita para poder comprar polo seguro dous quilos de carne de segunda. Ese era meu pai.

Un bico, papá.

Juan Gómez

O PEDREIRA

Lémbrome da cara de cabreo de meu pai, entrando pola porta da casa mentres toda a familia o agardaba para xantar. Unha vez máis chegaba tarde. Nunca levou moi ben iso de ter que controlar o tempo e, aínda hoxe, segue a dicir que os reloxos estórbanlle e que por iso non os leva.

O atraso, tratándose dun domingo, xustificábase por ser o día que consagraba exclusivamente á reconstrución dun pequeno barco mariñeiro de oito metros de eslora.

Pagara por el pouco máis do valor das escrituras e do motor diesel de 34 cabalos, a tres cilindros e dous tempos. O resto era unha auténtica ruína, un esqueleto que podrecera lentamente nas augas do porto de Ribeira, onde ficara semi abandonado.

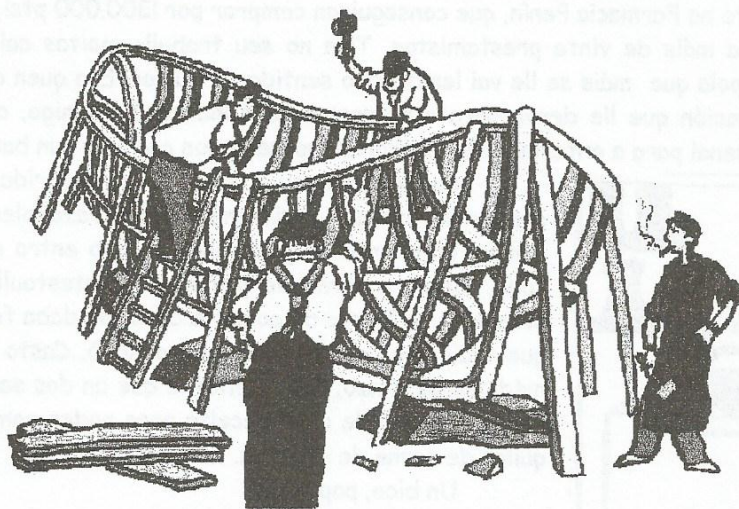
O certo era que, meu pai, aquel día entrara cabreado porque viñan de lapidar o seu barco; e daquela, o traballo de varios domingos. Pero, como para grandes males, grandes remedios, tapou cunhas bolsas de plástico negras o letreiro da cabina onde poñía: "Pedreira", convencido de que así, o barco, quedaría preservado das ideas peregrinas que, a causa do seu nome, podían chegar a iluminarse nas mentes da rapazada, amante da relación entre semántica e puntería.

A reconstrución do soño do meu pai levoulle nove anos, durante os cales paseou por Vigo adiante o seu Pedreira sobre a baca do Renault 12, destripado e en anacos. E dende Bouzas, onde tiña o barco varado, ata a Baixada á Salgueira, ían vías, cadernas, banzos e vaos para o taller do domicilio familiar onde medía, cortaba, mollaba, quentaba e retorcíaa todo tipo de madeiras, preferiblemente, as de acacia de pico.

Os amigos soían preguntarme: "¿Cando remata o barco teu pai?"

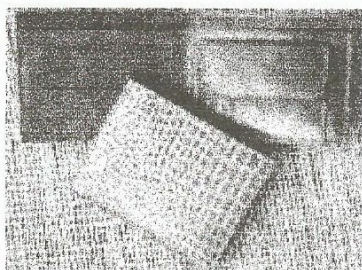
Chegaronse a facer apostas, e houbo, incluso, quen afirmaba que non ía rematar nunca porque, o que realmente o facía feliz, era o proceso da reconstrución no que podía seguir alimentando a ilusión de saír, algún día, a navegar.

Pero esta é a segunda parte da historia que espero poder contarvos na próxima ocasión.

Nuria Guardiola

A CARTEIRA

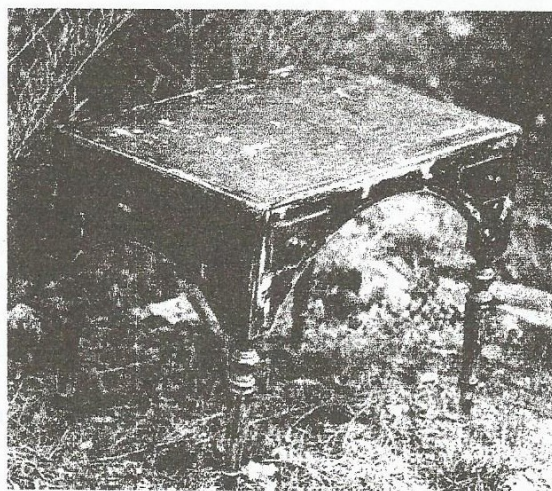

A voz da avoa era apenas audible. O seu rostro pálido, engurrado, fraco... pero que aínda conservaba a expresividade dos ollos, amosaba a preocupación e o disgusto: a carteira non estaba. Sempre, durante anos e anos, gardara a mesma carteira no mesmo caixón. Sin ser quen de razoar outra posibilidade, repetía unha e outra vez o mesmo argumento:

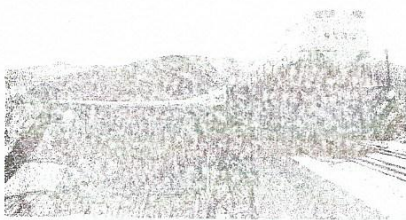
- Collina para pagarlle a ela, e agora non está. Só puido ser ela. Tivo que roubala.

Aquel feito convertíase nunha gran desgracia: esa persoa xa non era de confianza. A bolsa que levaba semellaba, de pronto, demasiado grande, o seu rostro novo, limpo, inocente, quedaba agora tinguido polo veo da sospeita: só ela puidera roubar a carteira.

Como xa non quedaban máis argumentos para explicar un feito que semellaba inexplicable e que sinalaba sempre á mesma persoa, aínda que resultaba difícil de crer; as tres mulleres sentáronse para pensar cómo ían actuar. Decidiron escribirlle unha nota de despedida. Entón, a avoa abriu o caixón no que sempre, durante anos e anos, gardara os papeis. Ali, por riba dos papeis estaba a carteira.

Ana Bugallo.

O MISTERIO DA MULLER DO TREN.

Decateime de que non admiraba só a paisaxe, (non era a primeira vez que contemplaba o curso do río Miño, pois era unha viaxe acostumada das fins de semana).

Sempre había algunha rocha ó paso por Rivadavia que non vira antes, ou contemplar en segundos a beleza da metamorfose que experimentaban as árbores; agora atopábanse moitas delas núas e salpicadas levemente de bágoas cristalinas.

O sol asolagábo todo e os seus reflexos parecían querer devolvernol tanta beleza a través da ventá do tren.

Era inevitable expresalo a viva voz, puiden facelo eu pero foi ela:

- ¡É fermoso..! ¡verdade!

Atopábase alí ó meu carón, o seu semblante curiosamente desde o primeiro momento semellóumeme familiar, o seu cabelo negro acibeche, ben peiteado, e retirado cara atrás, a face albina cuns grandes luceiros marcados pola espesura das súas pestanas (en conxunto tan negros como os seus cabelos), os beizos perfectamente perfilados da cor da vida; e aquel óvalo da cara que gardaba todos os canons da harmonía. A súa figura era esvelta e dunha sinxela elegancia. Non había dúbida, aquela muller era fermosa.

Asentín cun xesto e unha mirada, a súa observación, recuperando as escenas cambiantes que ofrecía a fiestra, sen deixar de esmorecer nos meus miolos, no seu rostro.

E de súpeto lembrei, ¡Carmela! (morrera nova). Mentres eu repasaba aquelas fotos antigas do álbum familiar, volveu falar: - Marisol, son Marisol ¿ti...?

Respondín: - Mifia nai tamén é Marisol...

Aínda ás veces repaso aquela conversa e échame de ledicia pero non debo negar o misterio que desde o principio rodeou aquel encontro.

Mª Irene Lago Acuña.

AS FONTES TAMÉN MORREN

Sen querer fun dar a fonte dos anos perdidos. Alí sentado, cara ó mar, a carón da canle e dos pinos, xurdiron voces de mulleres que, coas mans engurradas e coloradas, batían nas sabas e pantalóns de *maón* remendados e voltos a remendar. Oín tamén a moa do muíño co seu trequele-trequele adormiñado e constante.

Nos meus ollos vellos xurdiron aparellos de cana e pao que xiraban movidos pola auga, mentres eu, quedo e pensativo, deixábame levar polas fantasías dun neno aldeán.

Foi un breve instante de imaxes, sons e sentimentos mesturados de aromas frescos de auga fría, de herba no solpor, de roupa ó clareo. Alí xa non había mulleres, nin pilón, nin auga.... nin fonte. Unha canle seca e chea de terra e fentos, de follas e garabullos podrecidos. Alí quedaba unha fonte morta de soidade, de desuso; e un vello sentado cara ó mar cos ollos limpos e mirada baleira de tanto ter vivido, un vello quedo e pensativo.

"Anonimium"

ACTA DA CUALIFICACIÓN DO IV CONCURSO DE NARRACIÓNS CURTAS IES ILLA DE SAN SIMÓN

O xurado do IV Concurso de Narracións Curtas IES ILLA DE SAN SIMÓN constituído polos membros do Departamento de Lingua e Literatura Galega Dona Elvira López Alló, Don Xosé Alberte Platero Varela e Don Xosé Luís Clemente Ledo, reunidos o 22 de maio de 2003, decidiron conceder os premios deste concurso convocado pola ANPA "Paulina Sánchez Otero", o Departamento de Lingua e Literatura Galega e o Equipo de Normalización Lingüística do IES Illa de San Simón ós seguintes participantes:

1º premio: Sobre o ben e o mal de Marta Queiruga Balado do curso 2ºB.

2º premio: Pedro ten medo de María Jesús Cobián Martínez do curso 1ºA.

3º premio: A montaña dos desexos de Sara Carballo Castro do curso 3ºA.

Así mesmo, o xurado concede accésits a outros dous relatos presentados xa que reconece neles unha boa calidade narrativa, son os seguintes:

- ❑ A gran nube gris de Laura García Durán do curso 2ºC.
- ❑ En busca do tesouro de Marta Pérez Rei do curso 1ºC.

Para facer público este fallo, asinamos a presente acta en Redondela a 26 de maio de 2003.

SOBRE O BEN E O MAL

Nunca cheguei a imaxinar que os contos de sempre non se afastasen tanto da realidade, simplemente son lendas que se adaptan a ela, dunha forma especial no pensamento de cada persoa. Eu deixei de crer na maxia hai moito tempo e, sen dúbida, a miña mente incrédula xamais deu fe nun deus, demo, ou cousa semellante.

Chámome Xiana e ata hai pouco eu era coma vós, incapaz de pensar no ben e no mal, pero se me concededes uns minutos intentarei explicárvos-lo acontecemento que virou por completo o rumbo da miña vida. Crede cegamente no que ledes, pois só así acharedes unha explicación ó inexplicable.

Aquel día pretendía sorprenden ós meus pais, de modo que empecei a limpa-los vidros dunha fiestra. Ó principio todo ía ben, ata que rematei os de dentro e tocou seguir cos de fóra. Sentei na base da ventá e notei como moitas miradas espiaban dende baixo a miña acción.

-¡Tranquilos! ¡Está todo controlado! - berrei.

Un policía local comezou a falar-me dunha forma moi estraña, coma se quixera negociar comigo, mais eu non entendía nada. Pareceu-me escoitar que baixase, que aínda era moi nova, iso creio.

-¡É que debo deixar isto relucen-te! - dixen. Pero ó final cedín.

Lenta e pausadamente intentei saír de alí poñéndome de pé e de pronto notei que esvaraba torpemente ó baleiro sen tempo a reaccionar, mentres que o pánico subíame ata a gorxa e logo, logo un tremendo golpe seco que fixo de min un corpo xelatinoso ensanguentado no chan. A miña consciencia escapaba mentres unha cor branca encheu os meus pensamentos. Non recordo máis daquel momento fatídico, pero si do que ocorreu despois.

Erguin-me no intre despois do golpe asasino. Notei que unha parte de min se fora coa morte. De súpeto reparei no corpo tirado no chan, rodeado de sangue que brillaba impetuosamente ó sol primaveral. Entón comprendino todo. Entendín que todo acabara para min. ¿Podería ser un alma perdida, feliz, sen un corpo co que sentir? ¿Que facer? ¿A onde ir? As miñas dúbidas foron aclaradas de seguida, cando comecei a descender apresuradamente a través dunha fenda aberta no chan xusto onde eu estaba. Pode parecer moi típico, pero non é así. Por certo, ¿non son os nenos a inocencia do mundo? Eu só tiña doce anos. Vale, non era unha santíña, pero si unha nena. Cando deixei de descender e atopei terra firme, fixeno con outro porrazo máis forte có anterior, menos mal que xa estaba morta. Estaba nun túnel moi escuro e avermellado con fachos suxeitos nas paredes. Collín un e entrei na que podía ser a aventura da miña vida, perdón da miña morte. É dicir, alí estaba eu, morta de medo, e paseando polo inferno. Parecía que o túnel non daba acabado do longo que era, mais ó lonxe divisei algo vermello. O meu pensamento ordenaba dar media volta, pero un estraño impulso incitou-me a correr cara adiante. Por fin dei coa saída. O pánico apoderouse dos meus ósos e calou-me tanto que non podía respirar, mais decateime que naquel lugar nin se podía nin era necesario. Atopábame nun anaco de terra rodeado dun inmenso océano vermello. ¡Os meus oídos chegaban os berros de angustia dunhas persoas afogando no horizonte! Saltei á auga sen pensalo dúas veces, e cando nin tan sequera nadara un metro, sentín que eu tamén afogaba. Xa non podía máis, non me quedaban forzas para seguir loitando por segunda vez. Todo se esvaecía borroso mentres me afundía ó fondo que semellaba non existir. Outra vez ese branco profundo ocupaba o meu cerebro. Volvín aparecer outra vez coma se dun horrible pesadelo se tratase no diminuto illote, cos mesmos impulsos pero o meu corpo era algo máis transparente do normal. Xusto e cando ía comezar outra vez o pesadelo, alguén moi pequeno con cornos, rabo e tridente veu nadando ata min.

-¡Nena, non te tires á auuuuga! ¡Isto é só para os mortos por afogamentooooo!

-¿E ti quen vés sendo anano paspán?

Nese intre comezou a inchárselle a cachola

-¡Oe mocosa! ¡Estás a falar co señor dos infernoooooos! ¡Máis respecto a Satánnnnnn!

-¿Satán? ¿Onde? Non o vexo.

-¡Menos cháchara pailanaaaaa! Son euuuuu.

Cando lle fa responder, por arte de maxia, os dous aparecemos nunha sala completamente vermella. A súa cabeza volveu á normalidade. De súpeto, no baleiro interminable daquela habitación, apareceu un edificio semellante ó meu, unha estrada sombría flanqueada por dúas beirarrúas moi estreitas polas que a penas se podía camiñar a gusto. ¡Pero se esa era a miña rúa!

-¡Trabuqueime! Ti non fuches unha afogada, senón unha suicidadaaaaa.

-¡Non! ¡Eu non me suici...!

-Sí, o que ti digas. Pareces parva. En fin, a túa condena será coma a dos demais. Sei que non é xusto que todos teñan a mesma tortura. Encántame o meu traballo. Ó que ía: ¡vivirás a túa morte unha e outra vez durante toda a eternidadeeeee!

Logo disto marchou a pasos de parrulo e cando estaba limpando outra vez os cristais, algo arrodeoume pola cintura. Pechei os ollos e cando me decidín a abrilos, atopábame no aire, movéndome a carón do vento ardente propio do inferno. Por un só instante, tiveron esa sensación de seguridade que fai que te sintas superior e libre. Pero todo o bo acaba. Comecei a escoitar outra vez eses berros angustiados. Voci máis á présa para escapar do impulso heroico de salvalos, non ía caer outra vez na mesma trampa. Alí embaixo divisei os leprosos, cun aspecto desolador que é mellor non describir. Seguí voando sen escoitar as chamadas de auxilio que lanzaban sobre min os mortos. Cheguei ó territorio dos incendiados pero por moi alto que voaba, a chamás máis vivas que vin lograron alcanzarme. Notei, coma o lume me queimaba o corpo, que xa non era espírito, senón carne. Volví a pecha-los ollos mentres o lume se metía dentro de min ata que o pensamento embranqueceu por terceira vez.

Abrín lentamente os pálpebras. Atopábame nun harmonioso prado verde, cheo de flores e animais silvestres. Un esquivo azul cos ollos achicados achegouseme indeciso, e fíxome un sinal de seguimento coa cabeza. Levoume ata un estreito río. Una voz familiar faloume a través da brisa. Soaba coma se dun murmurio case imperceptible se tratase.

-Observa atentamente as augas cristalinas. Elas diránche que precisas saber. Descubre quen es.

Inclinei a cabeza ata verme reflectida na auga. ¿E que?, só era eu. Unha nena insoportable que polas súas malvadas trasnadas e mentiras foi ó inferno. O meu reflexo empezou a difuminarse na auga, intercambiándose por imaxes dos peores momentos da miña vida, por exemplo cando provoqueei que despediran a mamá, sen esquecer os roubos de bicicletas, roupa e demais. Todo isto son só pequenas mostras do meu paso polo mundo. Volveu aparecer a miña cara de santifia, pero esta vez cunha sombra escura tras ela.

Entón vin claramente que era xusto non pasa-la eternidade no paraíso, senón no abominable inferno. Era triste, si, pero era o meu destino.

Queridos lectores, non pensades que me daba igual o que me esperaba aquí embaixo, é que as falcatruadas que mencionei antes foron só pequenos feitos comparados con outros.

Escribo isto dende o inframundo onde, por imposible que pareza, consigo esconderme nun curruncho para narra-la miña historia, sempre e cando o "cabezón" non me vexa. Serei infeliz, xa o sei. Pero tamén son consciente de que o teño ben merecido. Xa que espero de vós que creades a miña aventura, falando en confianza, vouvos contar un segredo.

-¿Por que estou no inferno basicamente? Recordade isto: eu non sempre digo a verdade.

Fin

Marta Queiruga Balado

2º B nº 17

01/04/2003

PEDRO TEN MEDO

Había pouco que nos mudáramos. Meus pais empeñáronse en mercar unha casa, e eu aínda non coñecía ben o barrio. Deixaron que instalase o meu cuarto na parte máis alta da casa, iso gustoume.

Desde alí podo ver o colexio. Na miña parada de autobús só subía e baixaba Pedro. Aínda que me parecía un chisco estudioso, fixemos axiña amizade. Pedro sempre se fachendeaba de que non tiña medo a nada, e iso amolábame. Súa nai, Xulia, traballaba polas mañás na nosa casa; el facía sexto igual ca min... Daquela, como non había preto máis xente da nosa idade, acelerouse a nosa relación.

Ese día, o meu profesor de lingua mandounos escoller entre indagar sobre un costume propio da zona ou inventar unha historia que se desenvolvese no lugar. Tiñamos unha semana de prazo.

Desde o meu cuarto, distraíame cos tellados das outras casas mentres espremía as neuronas.

Coa punta do lapis golpeaba o caderno, para ver se se convertía nunha varíña máxica que ciscase ideas. Do meu lapis só saíron puntíños negros que mancharon a páxina. Arrinquei a folla e fixen unha pelota. Volvín desfacer a bóla de papel e os puntos negros figuráronseme a cara dunha velliña. Pensei que, quizais se falase cunha persoa de idade, podería contarme algo interesante.

Eu aínda non coñecía a ninguén de máis anos cós meus pais. Recorrín á axuda de Pedro, e así foi como souben que a única persoa anciá, estaba cega e nunca falaba con ninguén. Segundo Pedro, vivía ademais bastante lonxe, onda a congostra, nunha casa illada sen máis veciños cós cans vagabundos que se achegaban a curiosear. Pero o verdadeiro problema non era ese.

-Non lembran xa a idade que ten, sen embargo, si saben cousas estrañas sobre o seu pasado...

-¿Que fixo? -corteino.

Aquilo xa me empezaba a interesar.

- Verás, esta señora naceu o día de noiteboa e esta circunstancia fai que non soporte a luz.
- Que babecada, pois eu penso entrevistala.
- Nin se che ocorra entrar nesa casa -advertiume. Contan que quedou cega de tanto fixar a mirada nos rapaces. O día, sobre todo, as rapazas. Non te fixaches nesta mancha que teño no brazo, é que miña nai, cando me tiña no ventre pasou por onda a súa casa nunha noite de lúa; e a vella comezou a gritar histérica ata que lle romperon as cordas vocais. Este sinal que me deixou é o menos malo que me podía ter pasado. E... é unha auténtica meiga.

Aquilo que me contara Pedro nun principio fixome desistir do intento. Imaxineina

superando a proba das bruxas verdadeiras, cos pés mergullados en aceite a ferver, sen facer un só xesto de dor. E logo atada de pés e mans, flotando de maneira misteriosa sobre as augas do río, como só poden facer as meigas.

E se me atrevese a visitala Supuxen que contar iso sería mellor que calquera lenda.

De súpeto un zunido fíxome mirar cara a fiestra. Estaba a chover. Non, non podería ir, cando menos neste intre.

-Vaia día de cans se puxo. É un perigo andar pola rúa hoxe -falaba miña nai que volvera máis cedo que de costume- Púxenme coma un San Bieito. Agardo que teu pai non se entreteña polo camiño.

Mamá acendeu a radio e entrou no seu cuarto. O vento traía voces de non se sabía onde, facía tremer as contras. Aquel aire furioso fíxome esquecer o traballo de lingua. Permanecín un chisco oíndo as voces da radio. De súpeto, unha noticia chamou a miña atención, era a Consellería da Xunta de Galicia.

...e debido ó forte temporal que azouta na costa, suspéndense temporalmente as clases...

¡¡Ben!!, foi todo o que se me ocorreu.

Que pasa María, a que vén tanto rebumbio -entrou preguntando miña nai.

Xa non tiven tempo de lle responder. Mentres, na radio seguían ampliando a noticia e souben que unha rapaza morrera esmagada por un carballo cando atravesaba o parque. Non tardou en chegar a anoitecida. Entretíveme coas miñas cousas e esquecín o temporal, quizais xa amainase un chisco...

Ó día seguinte, xusto cando non tiñamos clase, o vento calmara. Meus pais non chegarían ata o mediodía e a min acordoume de novo o traballo de lingua. Non chovía... non sopraba o vento... e... ¿se me achegase ata a casa daquela vella? Fun buscar a Pedro.

-Apuntariaste a acompañarme á súa casa -propúxenlle.

Nin o soñes- respondeume inchando as veas do pescozo. Xa che dixen que está desequilibrada.

-¿Ti víchela algunha vez?

-Seica toleaches, eu alí non vou e din que ela non sae. Vai... non sae polo día. Pola noite pasea espida pola carballeira e durante o día permanece atada nunha cadeira.

Pedro conseguira impresionarme. Supuxen que se lograba unha entrevista cunha meiga real non habería quen puidese superar o meu traballo. Tiña que convencer a Pedro.

-¿Ti non es o que non tiña medo a nada?

-Medo eu.

Pedro aceptou a me acompañar sen mostra

algunha de cangelo.

Collín un caderno e o bolígrafo de prata da miña nai. En menos de doce minutos estivemos diante da casa da misteriosa dona.

Pedro abriu a enferruxada cancela e entramos. A casa era de pedra e parecía abandonada. Fómonos achegando á porta. Comezaba a cuestionarme a posibilidade de renunciar á visita, cando sentín un grufido nas miñas costas. Era un can que me miraba fixamente. Empuxei a Pedro, entramos e pechei de golpe a porta. O meu corazón antollóuselle converterse nunha cama elástica. Na miña memoria acendéronse fogueiras con todo o que lembraba do que Pedro me contara sobre a bruxa.

Pedro tirou de min. Fómonos metendo nun corredor escuro, el camiñaba seguro, cal experto explorador. Do fondo daquel labirinto saía unha claridade.

¿Estaría alí?, ¿sería quen de escribir todo o que vise sen que me tremese a man?, ¿sairíanme sequera as preguntas?: ¿é certo que es bruxa?, ¿gústanche os espellos?, ¿dánante as cruces e os allos?, ¿traboute un lobo?, ¿xúntaste pola noite con outras bruxas no cemiterio?.

Pedro foi o primeiro en entrar naquel cuarto.

-Está aí. É realmente noxenta...

Eu quería berrar pero non me saían as palabras. Case de maneira instantánea aparecemos fóra da cancela.

-Acouga-dixo Pedro.

Continuí un bo tempo sen falar ata que me decatei de que quedara sen caderno e sen o bolígrafo de prata

-Caeume alí o bolígrafo. Miña nai mágame. Eu non volvo entrar.

-Non te preocupes, podo ir eu por el en calquera momento. Non saín por medo, é que non me gustaba aquel cheiro, nin o seu repulsivo aspecto.

-¿Como era entón? -pregunteille.

-Horrible Tiña un ollo verde e o outro negro, pero os dous relucían coma se..

-Pero... ¿non estaba durmida? -preguntei.

-Si, claro que durmía. Ti non sabes que as meigas dormen cos ollos abertos. Aínda me deu tempo de ver unha xerra de sangue nunha pequena mesa, seguro que dalgún rapaz.E do que adoita alimentarse.

Deixei a Pedro e entrei na casa. Meus pais aínda non regresaran e eu non podía quedar con aquilo dentro. Fun á cociña, alí estaba a nai de Pedro, rematando de nos facer o xantar.

-Xulia, na casa da congostra vive unha bruxa.

-Non digas parvadas María.

-Que si Xulia. Entramos...e Pedro viuna.

-Que Pedro a viu.

Mentres falaba xa desataba o mandil para marchar.

-Mira, Pedro está farto de entrar alí porque...

A señora Xulia contoume algo que converteu o meu medo en rabia infinita.

Disimuleino o mellor que souben. Tiña que pensar en algo e pensei...Precisaba tempo así que agardei ata outro día. Pola tarde chamei a Pedro.

Recordeille que me quedara na casa da bruxa o bolígrafo e el axiña se brindou a ir

buscalo. Decidido, dirixiuse á casa da bruxa, arriscado coma sempre. Levaba unha lanterna. Chegou ata aquela casa, de aparencia abandonada. Acendeu a lanterna. De súpeto alguén tusiou. Apagou a luz e agardou. Contivo a respiración.

Non volveu oír nada, así que meteu a lanterna no peto. Respirou fondo e continuou intrépido, penetrando pouco a pouco naquel corredor escuro, un cheiro novo chegou ata o seu nariz.

Volveu oír a tose, agora con máis nitidez. O corazón batíalle tan forte que parecía estoupar. Dáballe exactamente o mesmo avanzar ca retroceder, de todos os xeitos sentiría medo.

Pedro tiña medo, dobrou a esquina. Alí, onda a porta daquel cuarto terían que estar o caderno e bolígrafo. Non os viu. Meteu a man no peto para coller a lanterna. Outra vez a tose. Soaba xa case ó seu carón. Contivo o aire... Alguén respiraba. Logo un suspiro e ó suspiro seguiu unha exclamación de tristura...

-¡Aaai!

Pedro non estaba só; e se esa voz pertencía á meiga, esta non era muda. Permaneceu inmóbil uns segundos. Comprobou que aquel cheiro que percibira ó entrar procedía xusto daquel cuarto. De novo unha voz rouca que non deixaba de lle ser familiar.

-Ven...

Alguén se bambeaba.

-¡Aaai!

Desta volta foi Pedro quen berrou. De súpeto un gato negro saltou da cadeira e saíu disparado daquel cuarto. Parecía tan asustado coma el. Tentou acougar e razoar, só se trataba dun gato o demais fora... fora cousa dos seus medos. Mais tranquilo acendeu a lanterna. Buscaría as cousas de María e iríase.

-Ven... achégate aquí, Pedro.

Estaba clarísimo. Alí había alguén máis.

-Traes allos, Pedro

Aquela voz, lenta e rouca, non lle era descoñecida...

-Traes allos, Pedro

Como única resposta, Pedro tremelicaba, estaba aterrecido, convertido nun bloque de xeo.

-Achégate, digo.

Non puido evitalo. Paseniño, foise arrimando.

-Bule. As miñas compañeiras están a agardar por min onda o cemiterio. De súpeto quen se ocultaba tralo arrandeadoiro, fíxoo xirar e foi daquela cando Pedro se sentiu coma un animal acurralado sen posibilidade de fuxir.

-¡Que rostro monstruoso!

-¿Que pasa? ¿Non che gusta a mina cara? ¡Veña, tráeme esa xerra de sangue que está á túa dereita! Volveume morder o lobo e necesito repoñerme. Síntoo, Pedro, neste lugar xa non hai máis rapaces ca ti e a túa amiga María, e este sangue...este sangue está reseso.

Xa non aguantei máis. Nese intre erguinme da cadeira e boteille o "sangue" por riba mentres dei en rir como unha tola.

-¡Aaaaaah!

Pedro rebentou nun berro de pánico que case me asustou a min. Saiu daquela casa coma unha bala de canón.

Eu saquei axiña o papel de aluminio que me cubriu os dentes e aqueles anteollos do entroido e aínda lle berrei desde a porta.

-¡¡Pedro, son eu, María!!

El non parou de correr, non sei que explicación daría na casa ó chegar co anorak manchado de chocolate.

(...)

(...)

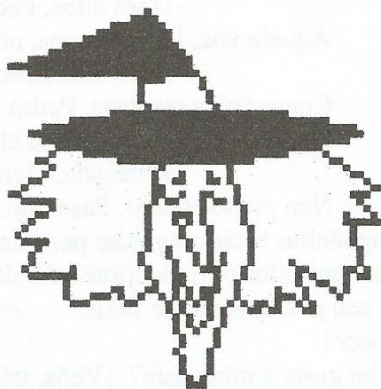
-¡Non lle fagas caso a Pedro, mulleriña! Foi un invento para te amedrentar; xa hai ben tempo que non vive ningún nesa casa e el ben o sabe. Alí temos gardado o millo - advertírame a señora Xulia.

-Parecérame tan mal...

Tirei coa auga das follas de eucalipto fervidas que puxera para ambientar a escena, metin nunha bolsa a tarteira e a xerra onde levaba o chocolate e recollin a lanterna de Pedro. Devolveríalla despois de limpar a manteiga das mans e invitárialo a chocolate.

O inverno caminaba con pasos de xigante. As sete da tarde era noite pecha. Cando saía, pareceume sentir unha voz que me chamaba. E eu tamen botei a correr.

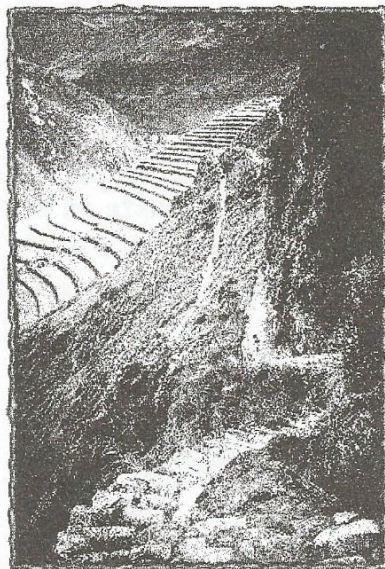
FIN

A montaña dos desexos.

Cóntase que hai unha montaña no oeste de Galicia que fai os desexos realidade. Conta a lenda que cando a xente sobe ata a súa cima e pide un desexo, este faise realidade ó cabo duns días. Dise que o mapa que indica onde se encontra a montaña está metido nun libro chamado "*Cousas de meigas*".

Un día, unha nena chamada Davinia foi á biblioteca do seu pobo coller un libro que lle mandara a profesora. titulábase "*Cousas de meigas*". Davinia preguntoulle á muller que estaba alí se lle podía ir buscar o libro. A muller volveu nun momento co libro e Davinia foise para a casa. Davinia é unha nena alta, delgada e co cabelo longo e escuro. Ten trece anos e vive cos seus pais nunha casa moi antiga cerca do centro do pobo. O seu pai é explorador e a súa nai é historiadora.

Ó chegar á casa, Davinia foise ler o libro, xa que lle encantaba ler. Pero cando abriu o libro, encontrouse con outra cousa: !ERA O MAPA DA MONTAÑA! Davinia foi correndo a xunto dos seus pais. Eles, ó ver o mapa, decidiron ir a fin de semana en busca do lugar que indicaba.

Xa chegou o sábado. Davinia estaba moi nerviosa xa que nunca lle ocorrera tal cousa. Os seus pais colleron todo o que necesitaban e fóronse. Pasaron toda a mañá e parte da tarde no coche. Cando chegaron ó lugar que indicaba o

mapa, viron a montaña diante deles. A un lado do camiño puideron ver un cartel que dicía: *A montaña dos desexos*. E debaixo disto estaba escrita a lenda que dicía que quen chegara á cima e pedira un desexo, este se lle faría realidade. Todos quedaron abraiados. Esa noite acamparon alí.

Ó seguinte día, moi cedo, erguéronse e comezaron o camiño que conducía á cima da montaña. Era un camiño moi antigo e moi transitado fai tempo, segundo dicía a nai de Davinia. Por outra parte, o seu pai dicía que estaba cheo de riquezas, xa que collera varias pedriñas de ouro. Ó chegar á cima, pediron un desexo, cada un o seu. Despois volveron a baixar e quedaron a durmir no mesmo sitio que a noite anterior.

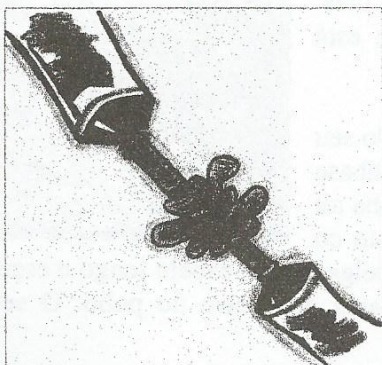

Erguéronse cedo, recolleron todo e volveron para casa. Ó cabo dun tempo, chegaron á casa. O primeiro que fixo Davinia foi ir á biblioteca da súa casa. Cando a viu, quedou abraiada. !HABÍA MOITÍSIMOS LIBROS! Ese fora o desexo de Davinia. Ó ver isto, o pai foi ó xardín. Alí encontrouse cun cadeliño. Fora o desexo que pedira. A nai correu á súa habitación, abriu o gardarroupas e encontrouse cun montón de vestidos, pantalóns, etc. !ÓS TRES SE LLES CUMPRIRA O DESEXO! A lenda da montaña era verdade.

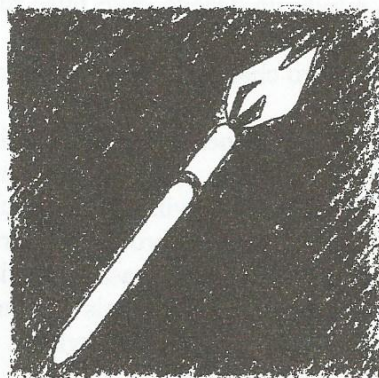
DESEÑO DUN PICTOGRAMA PARA A AULA DE PLÁSTICA

Propostas elaboradas por alumnos de 3º e 4º de E.S.O.

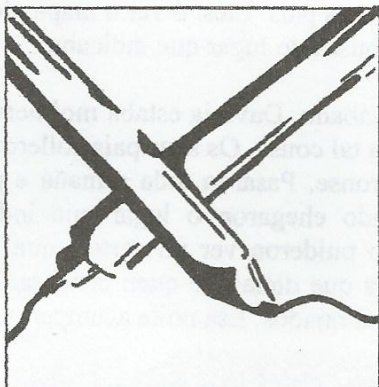
A idea consiste en elixir un deseño que sexa fácilmente identificable e que, sen variarmos o estilo, nos permita deseñar os pictogramas para os demais espacios e aulas específicas.

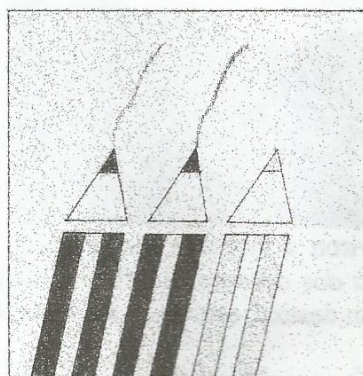
Verónica Amoedo Leirós 3ºA

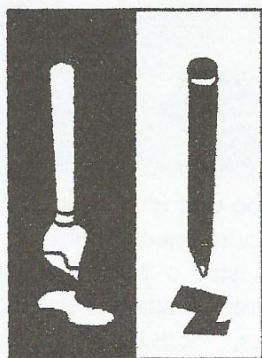
Ana Comesaña Casal 4ºA

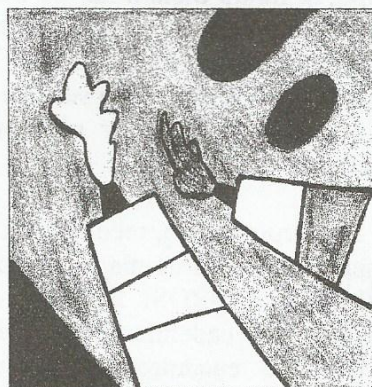
Nacho Couñago Lago 3ºA

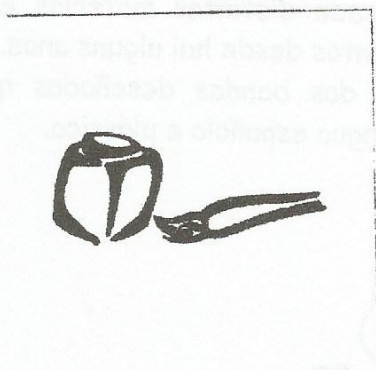
David González Couñago 3ºC

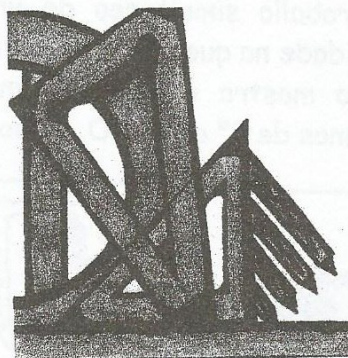
Iria Muíños Portela 4ºB

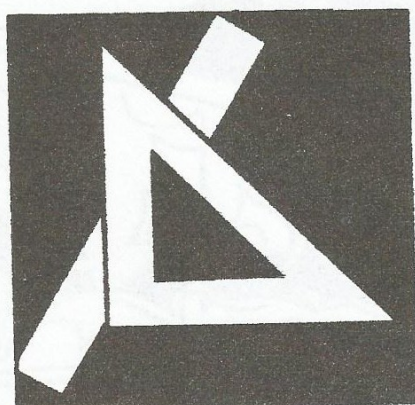
Amalia Pazos González 3ºC

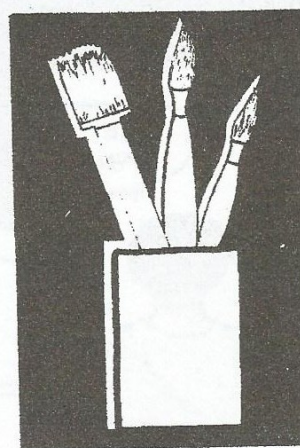
Lucas Aneiros Leiro 3ºB

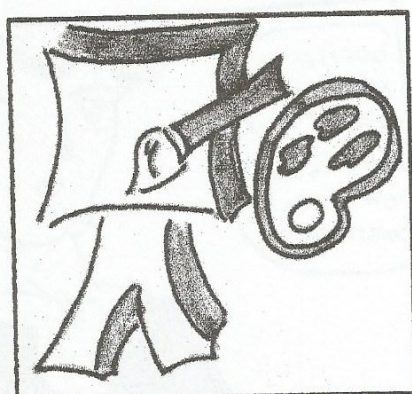
Alberto Casales Portela 3ºB

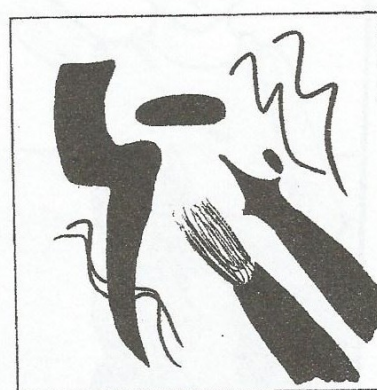
Virginia Túnel Molinos 4ºC

Lucía Barciela Alonso 4ºA

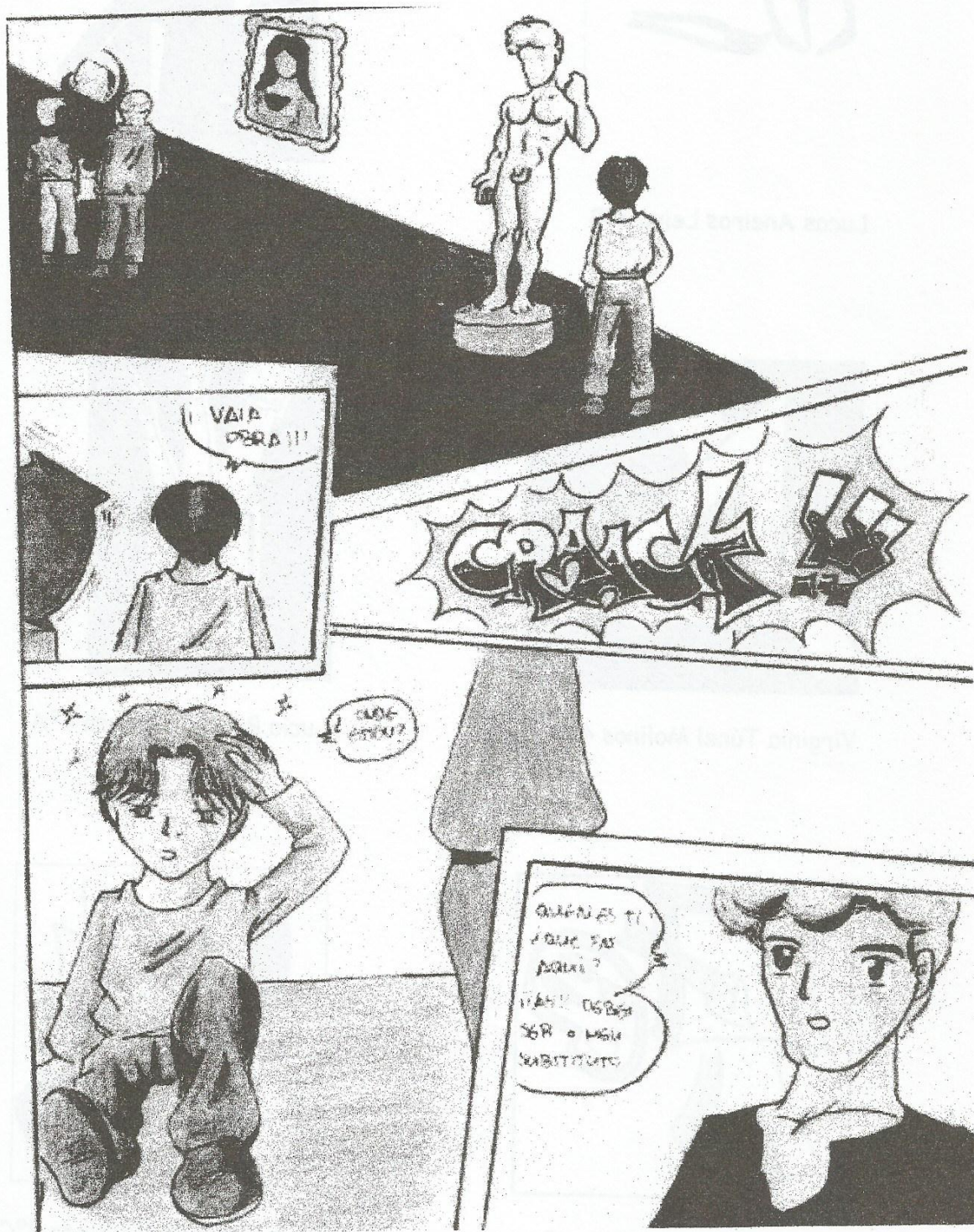
Vanesa Pérez Carballido 4ºC

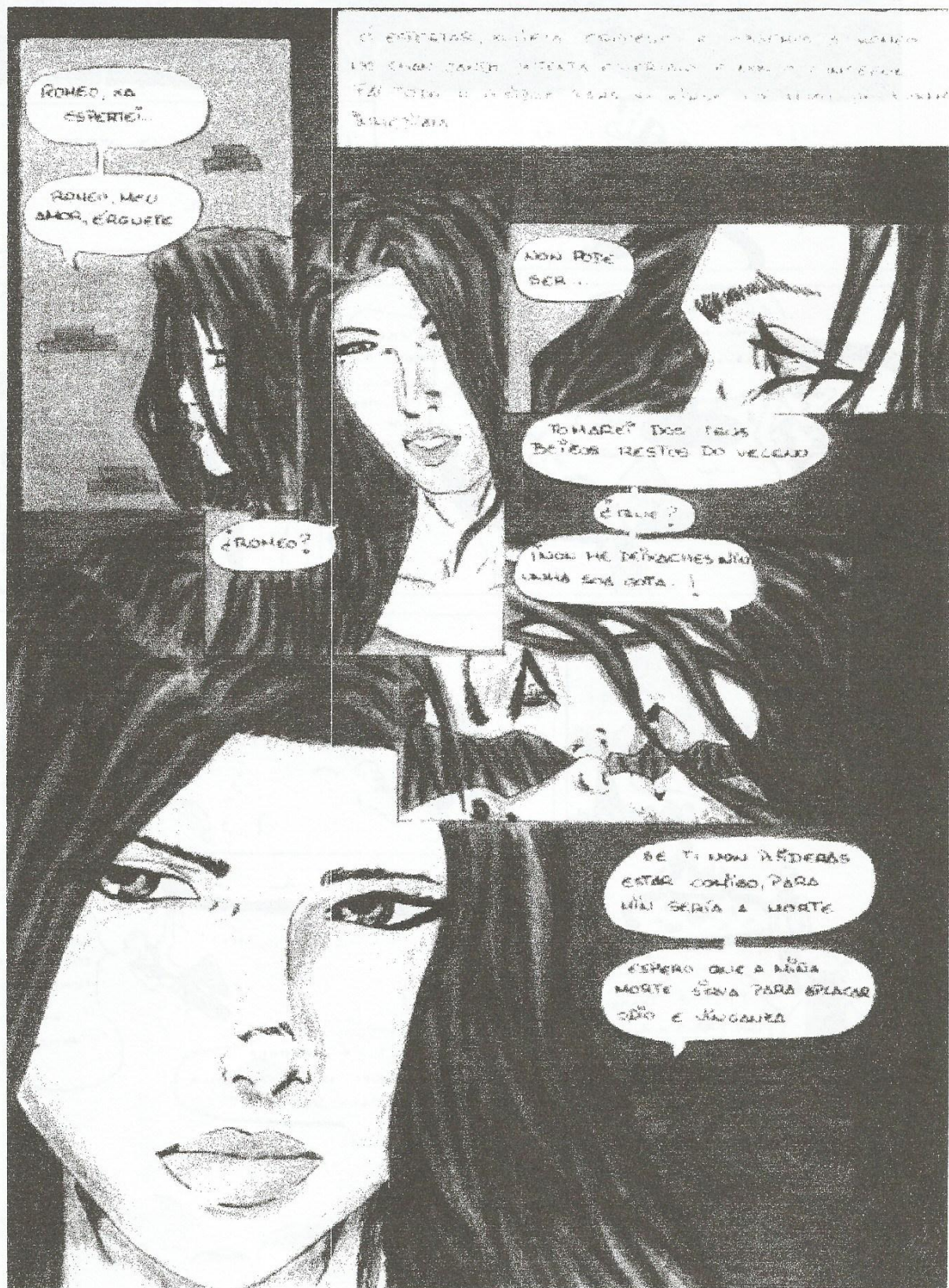

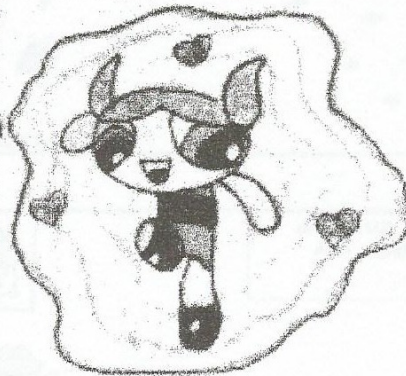
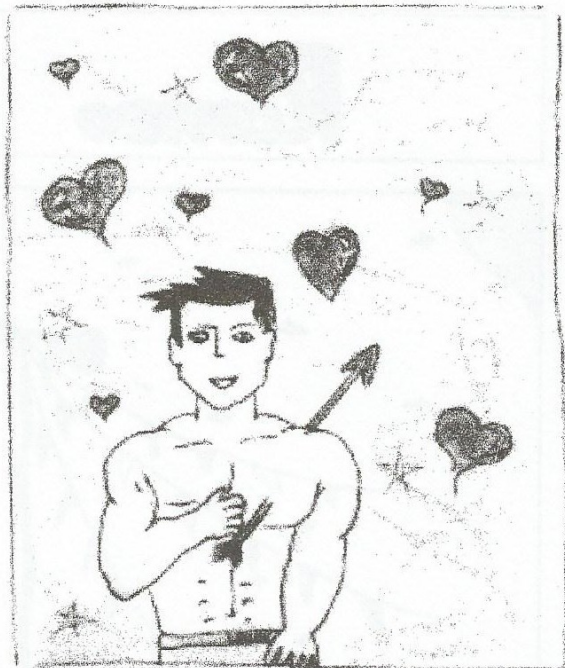
Elena Domínguez Martínez 3ºC

BANDAS DESEÑADAS

O traballo simultáneo de unidades didácticas desde distintas materias é unha realidade na que están implicados varios departamentos desde hai algúns anos. Como mostra expoñemos unha páxina dalgunhas das bandas deseñadas que os alumnos de 4º de E.S.O. elaboraron nas clases de lingua española e plástica.

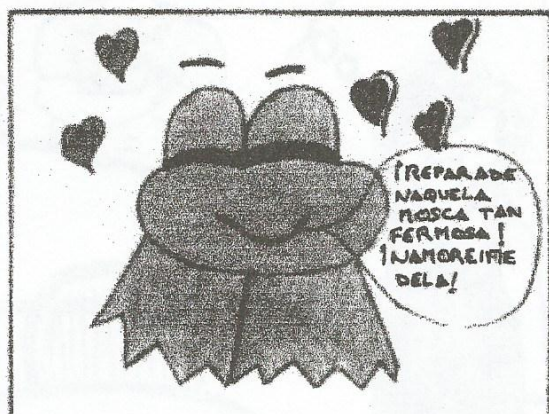
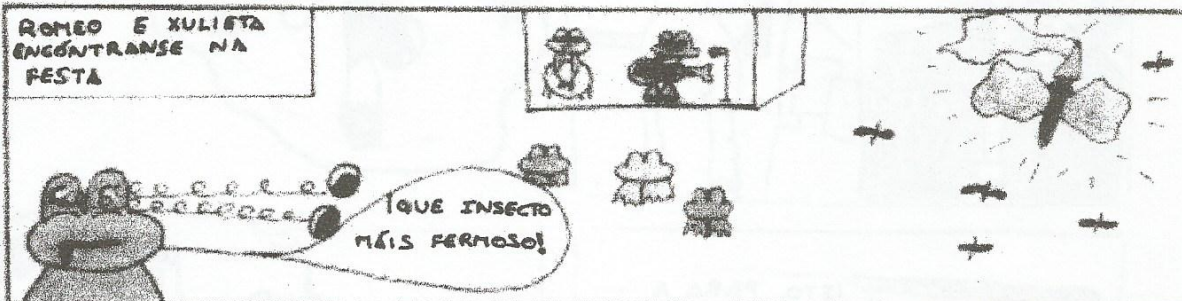

Romeo e Xulieta

ROMEO E XULIETA
ENCÓNTRANSE NA
FESTA

ROMEO E XULIETA

Romeo é desterrado tras cometer o asasinato do curmán de Xulieta, un capuleto Romeo dirixese onda Xulieta.

Eu tamén te amo, pero teño que obedecer á miña familia.

Oh Xulieta, ámate pero... debo marchar. ¡Ven comigo! ¡Iñuxamos xuntos!

¿Acaso non me amas Xulieta?

¿Non é amor o que sentes?

Abafé que si, ámate porque es a miña razón de vivir e sen ti fállame a vida, casemos en segredo, sei dun crego que nos poderá unir para sempre.

Daquela que sexa como dis. Vereite mañá na igrexa.

Os mozos despidense. Esa mesma noite a nai de Xulieta anúncialle que deberá casar co conde Paris.

FICHA DEPORTIVA

Nome: ELENA DOMINGUEZ

Curso: 3º C

Datos de interese: Nadadora junior do R.C. Nautico de Vigo.

- 2ª Campionato galego 100m estilos
- 2ª Campionato galego 200m estilos
- 3ª Campionato galego 400m estilos

Acadou a mínima para o Campionato de España

FICHA DEPORTIVA

Nome: ALBA ARAUJO, ANTÍA COUÑAGO, CARLA ABAD

Datos de interese: Formaron parte da selección galega cadete de balonmán. Xogaron o Campionato de España de Autonomías en Murcia

FICHA DEPORTIVA

Nome: MANUEL GARCÍA LUENGO

Curso: 2º

Datos de interese: Participa nos Campionatos galegos que organiza a Fegademps.

- Campionato galego de Campo a través
- Campionato galego de Natación, celebrado en A Cañiza no que acadou a medalla de prata en 25m libres da súa categoría.
- Campionato galego de Atletismo

FICHA DEPORTIVA

Nome: **SERGIO LLOVES**

Curso: 3º C

Datos de interese:

- Acadou no Campionato de atletismo Illa de San Simón un novo record na categoría cadete en salto de altura con 1,60m.

I. E. S. "ILLA DE SAN SIMÓN" - REDONDELA

ATLETISMO 2003 - Meliores marcas FEMININAS

INFANTIS

CADETES

SALTO DE LONGITUDE:

1º <u>MARÍA GONZÁLEZ OTERO</u>	3.89	1º <u>SARA GARCÍA MIGUELES</u>	3.60
2º <u>SARA GONZÁLEZ RIVERA</u>	3.73	2º <u>JUDIT BARBOSA SOTELO</u>	3.52
3º <u>MARÍA AMOEDO LAMAS</u>	3.70	3º <u>ANTÍA COÑAGO LAGO</u>	3.35

LANZAMIENTO DE PESO:

1º <u>ALBA ALONSO ÁLVAREZ</u>	7.63	1º <u>ALBA ARAÚJO OTERO</u>	11.35 NR
2º <u>KATIA DOMÍNGUEZ TOVAR</u>	7.50	2º <u>JUDIT BARBOSA SOTELO</u>	9.71
3º <u>MARÍA SÁNCHEZ MIGUELES</u>	7.32	3º <u>SARA VÁZQUEZ PÉREZ</u>	7.98

SALTO DE ALTURA:

1º <u>SARA GONZÁLEZ RIVERA</u>	1.30 R=	1º <u>VANESA BARCIELA CEREZO</u>	1.35
2º <u>LUCÍA VÁZQUEZ NOVOA</u>	1.25	2º <u>SARA CARBALLO CASTRO</u>	1.25
2º <u>CAROLINA SERTAL SOUTO</u>	1.25	3º <u>SARA GARCÍA MIGUELES</u>	1.20
2º <u>MARÍA GONZÁLEZ OTERO</u>	1.25		
2º <u>MARÍA AMOEDO LAMAS</u>	1.25		

VELOCIDADE PURA:

1º <u>CARMEN AMOEDO ÁLVAREZ</u>	12.19	1º <u>SARA GARCÍA MIGUELES</u>	11.25
2º <u>CAROLINA SERTAL SOUTO</u>	12.61	2º <u>VANESA BARCIELA CEREZO</u>	12.40
3º <u>MARÍA AMOEDO LAMAS</u>	12.81	3º <u>ANTÍA COÑAGO LAGO</u>	12.43 40

80 m. LISOS:

OBSTÁCULOS:

1º MARÍA GONZÁLEZ OTERO 11.56 NR 1º JENNIFER GLEZ. PAZOS 12.64

60 m. BARREIRAS:

2º CARMEN AMOEDO ÁLVAREZ 11.97 2º NATALIA VILABOA RIVERO 13.25

3º LIDIA TOUCIDO BOUZON 12.40 3º JUDIT BARBOSA SOTELO 13.40

VELOCIDADE-

1º CARMEN AMOEDO ÁLVAREZ 33.70 1º ANTÍA COUÑAGO LAGO 32.95

2º MARÍA GONZÁLEZ OTERO 34.75 2º SARA GARCÍA MIGUELES 34.44

3º MARÍA AMOEDO LAMAS 35.40 3º CARLA ABAD ALONSO 35.00

RESISTENCIA: 200 m.:

LONGA DISTANCIA:

1º CARMEN AMOEDO ÁLVAREZ 3.59 1º CARLA ABAD ALONSO 3.59

1000 metros

2º YOLANDA SANTOS CORUJEIRA 4.03 2º ANTÍA COUÑAGO LAGO 4.15

3º SARA GONZÁLEZ RIVERA 4.05 3º LORENA MATEOS LAGO 4.28

LONGA DISTANCIA:

1º CARMEN AMOEDO ÁLVAREZ 2.040 1º JUDIT BARBOSA SOTELO 1.860

Test COOPER 9 min.:

2º MARÍA GONZÁLEZ OTERO 1.955 2º JENIFER GONZÁLEZ PAZOS 1.725

3º SARA GONZÁLEZ RIVERA 1.890 3º BEATRIZ GONZÁLEZ GONZÁLEZ 1.660

I. E. S. "ILLA DE SAN SIMÓN" - REDONDELA

ATLETISMO 2003.- Meliores marcas MASCULINAS

INFANTIS

CADETES

<u>SALTO DE LONGITUDE:</u>	1º <u>FRANC. DGUEZ. MARTÍNEZ</u>	4,62	1º <u>CÁNDIDO PAZOS SOTELO</u>	4.55
	2º <u>RUBÉN RGUEZ. VILLAR</u>	4,20	1º <u>LUIS CANAL RODRÍGUEZ</u>	4.55
	3º <u>ABEL REBOREDA MNEZ.</u>	4,18	2º <u>SERGIO LLOVES FERREIRO</u>	4.50
<u>LANZAMIENTO DE PESO:</u>	1º <u>SAMUEL SEIJAS SOBRAL</u>	9,66 NR	1º <u>SERGIO LLOVES FERREIRO</u>	10.75
	2º <u>ROBERTO LAGO FDEZ.</u>	9,65	2º <u>LUIS CANAL RODRÍGUEZ</u>	10.40
	3º <u>UXÍO RIVAS AMOEDO</u>	8,75	3º <u>ALEXANDRE ROMERO RGUEZ</u>	10.25
<u>SALTO DE ALTURA:</u>	1º <u>FRANC. DGUEZ. MARTÍNEZ</u>	1,45	1º <u>SERGIO LLOVES FERREIRO</u>	1.60 NR
	2º <u>ABEL REBOREDA MNEZ.</u>		2º <u>XOAN C PÉREZ ALMETRA</u>	1.50
	3º <u>SAMUEL FERRADÁS CABA.</u>	1,35	3º <u>VICTORIO MURAS RGUEZ.</u>	1.45
	3º <u>UXÍO RIVAS AMOEDO</u>	1,35	3º <u>DAVID GONZÁLEZ COUNAGO</u>	1.45
<u>VELOCIDADE PURA:</u>	1º <u>CHRISTIAN BLANCO PINTOS</u>	11,18	1º <u>CARLOS RODRÍGUEZ PORTELA</u>	10.68
<u>80 m. LISOS:</u>	2º <u>FRANC. DGUEZ. MARTÍNEZ</u>	11.59	2º <u>CÁNDIDO PAZOS SOTELO</u>	10.90
	3º <u>ROBERTO LAGO FERNÁNDEZ</u>	11,76	3º <u>XOAN C PÉREZ ALMETRA</u>	11.08

OBSTÁCULOS:

1° FRANC. DGUEZ. MARTÍNEZ	10.47 NR	1° VICTORIO MURAS RGUEZ.	11.40
2° SAMUEL SEIJAS SOBRAL	11.01	2° DANIEL MÍGUEZ FILGUEIRA	11.66
3° ROBERTO LAGO FERNÁNDEZ	11.11	3° ISMAEL NOVELLE SANTOS	12.04

VELOCIDADE-

1° FRANC. DGUEZ. MARTÍNEZ	29.27 NR	1° IVAN REBORDA LUSQUINHOS	28.98
---------------------------	----------	----------------------------	-------

RESISTENCIA: 200 m.: 2° UXÍO RIVAS AMOEDO

3° RUBÉN RGUEZ. VILLAR	30.90	2° XOAN C PÉREZ ALMEIRA	29.80
3° RUBÉN RGUEZ. VILLAR	30.92	3° JUAN A. CABALEIRO AMIL	30.44

LONGA DISTANCIA:

1° FRANC. DGUEZ. MARTÍNEZ	3.02 NR	1° XOAN C PÉREZ ALMEIRA	2.59
2° RUBÉN RGUEZ. VILLAR	3.22	2° CÁNDIDO PAZOS SOTELO	3.08
3° ABEL REBORDA MARTÍNEZ	3.25	3° IVAN REBORDA LUSQUINHOS	3.09

1000 metros:

LONGA DISTANCIA:	1° FRANC. DGUEZ. MARTÍNEZ	2.620 NR	1° DANIEL MÍGUEZ FILGUEIRA	2.260
Test COOPER 9 min.:	2° ABEL REBORDA MARTÍNEZ	2.400	2° VICTORIO MURAS RGUEZ.	2.025
	3° CHRISTIAN BLANCO PINTOS	2.350	3° ISMAEL NOVELLE SANTOS	1.800

GRUPOS: C. D. CHOCO - C. P. INFANTIL

Composto na maior parte por alumnos do noso I.E.S. como son: Fran, Hugo, Ariel, David Pérez, Uxío de 2º B, Rubén Rodríguez de 2º C

e Rafael Álvarez de 2º D

Estes bravos xogadores conseguiron nunha brillante tempada no só ser campións no seu grupo se non tamén o ascenso á liga Galega. Están a piques, ademais, de alcanzar a final galega.

¡¡ EN HORA BOA E A GANALA!!

XIMNASIA RÍTMICA.

Desde xa hai moito tempo, nalgúns casos máis de 5 anos, veñen practicando esta bonita actividade Lucía López, Yolanda Santos, Verónica Posada de 1º, Sara Glez Rivera de 2º

e as antigas alumnas Ana Glez Couñago e Cristina Blanco.

Todas elas, baixo a tutela da profesora Ana Domínguez van participar nunha festa deportiva no pavillón das Travesas de Vigo e no Colexio "Os Sauces" de Pontevedra. Estas actuacións servirán de preparación final para os vindeiros Campionatos Escolares de Galicia onde competirán nas especialidades de "aros", "cintas" e "mans libres". A todas elas IBOA SORTE E A DEIXAR BEN O NOSO "INSTI"!

ROBERTO LAGO FERNÁNDEZ.

Alumno de 2º B que, ademais de ser un bo estudante, sabe tamén ser un destacado deportista, demostrando que, quen quere, pode facer as dúas actividades con gran proveito.

Despois de iniciarse nos equipos do C. D. CHOCO o remate da pasada tempada pasou a formar parte do R. C. CELTA onde obtivo grandes éxitos co equipo infantil.

FRANCISCO DOMÍNGUEZ MARTÍNEZ.

Tamén de 2º B (que parece ser o grupo dos mellores deportistas). Fran, que xa foi citado como integrante do equipo de fútbol do C. D. CHOCO - C.P., é o atleta máis destacado do I. E. S. Non só conseguiu as mellores marcas en lonxitude, 60 m barreiras, 200 metros, 1000 metros e no test de Cooper 9 min., se non que, ademais, as súas marcas representan as plusmarcas absolutas deste Centro na categoría infantil desde a súa inauguración. IEN HORA BOA, CAMPIÓN!

CARMEN AMOEDO ALVAREZ

Representa o 2º A nesta galería de alumnos-deportistas destacados. Conseguiu 4 medallas nos últimos Campionatos de Atletismo de Semana Santa e posúe as mellores marcas infantís en 80 m. (12"19), 200 m. (33"70), 1000 m (3'59") e Cooper 9 min. (2.40 m.)

MARÍA GONZÁLEZ OTERO

Tamén de 2º A. Destacada deportista que domina moitas disciplinas. Conquistou 3 medallas nos derradeiros Campionatos de Atletismo de Semana Santa e conta con marcas tan destacadas como 3'89 m no salto de lonxitude, e 11"56 nos 60 m barreiras que representa a plusmarca absoluta do I.E.S. na categoría infantil.

ABEL REBOREDA LUSQUÍÑOS

Alumno de 1º C e futbolista do C. D. CHOCO-C. P. Abel foi o primeiro alumno que acadou a nota de "10" nas probas de ATLETISMO, con marcas tan destacadas como: 4.18 m. en lonxitude, 8.28 m en peso, 1.40 en altura, 11"60 en 80 m. lisos, 12"19 en 60 m. barreiras, 31"18 nos 200 m. e 2.400 metros recorridos no test de Cooper de 9 min.

MEMORIAS DUN VETERANO...

Despois de máis de 30 anos de práctica docente, (no primeiro destino había un alumno ique tiña máis anos ca min!). penso que podo establecer os seguintes tipos de alumnos:

No primeiro grupo están os que non lles gusta nada a actividade física ou, o que é moito máis certo, os que non lles gusta a actividade, simplemente...

Despois están aqueles que non lles desgusta a E. F. aínda que nunca fixeron moitos esforzos. Unhas veces será porque ninguén os "empuxou" para iniciarse, e outras porque os pais tampouco ofrecen moito apoio a cuestión. Son eses pais non afeccionados ou que, como moito, practican o esforzado deporte do "sillón-bol" ben acompañados da cervexiña, do bocadillo,...

O terceiro tipo de alumnos é o dos que ven con "bos ollos" as clases de actividade física. Eles comprenden ben que todos eses exercicios, probas e esforzos que fan a cotío van a convertelos en xoves máis coordinados, máis resistentes e fortes, nunha palabra, máis sans.

O último grupo é a dos que xa veñen practicando deporte desde pequenos. Estes rapaces e rapazas ven na materia a maneira de poder mostrar as súas calidades e de destacar.

Da primeira categoría é mellor non falar....

A segunda é a que a este "veterano" lle proporciona as maiores satisfaccións: Son esas ocasións cando determinados alumnos ou alumnas dubidan, teñen medo, non se atreven a facer o que se ven que fan os seus compañeiros, pero que no momento en que, con algunha axudíña, por fin conseguen supera-lo problema o sorriso de orella a orella que non lle cabe no corpo é a maior recompensa a tódolos meus esforzos.

Na seguinte categoría, que é a da maioría, os xoves preocúpanse, fíxanse en como han de face-las cousas, preguntan, saben as súas marcas é están pendentes de superalas e de superarse.

Da clase superior non é preciso falar moito. Son os que saben facelo todo. Teñen condicións e as poñen en práctica. Os seus pais souberon pasarlles bos e deportivos "xenes" que, seguro, tamén poderán eles transmitir.

Son o grupo de alumnos e de alumnas que, o remate do curso e, sen dúbida con todo o mérito do mundo, case poden empapelar a súa habitación con tódolos diplomas que mereceron.

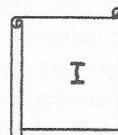
GENE.

PASATEMPOS NA FIESTRA

E	P	E	C	U	A	C	I	O	N	T	Y
S	I	I	D	A	B	A	N	X	U	P	A
E	R	X	C	H	L	O	E	F	M	M	T
T	H	E	X	G	G	C	D	K	E	B	I
N	K	P	A	A	C	E	U	T	R	T	N
E	F	T	T	P	V	V	O	L	O	E	G
R	O	N	P	E	M	H	L	D	A	O	O
A	E	S	D	U	O	L	I	I	C	R	C
P	I	T	A	G	O	R	A	S	X	Z	N
S	T	G	T	L	Ñ	G	E	G	G	D	I
E	U	B	Q	M	R	F	X	M	P	X	T
L	R	A	M	I	X	O	R	P	A	A	U

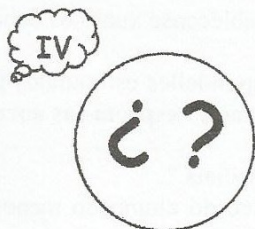
Debes atopar os termos matemáticos seguintes: Aproximar, calcular, número, ecuación, pentágono, Pitágoras, paréntese, incógnita, teorema, eixe.

Xa sabes: en horizontal, en vertical ou en diagonal.

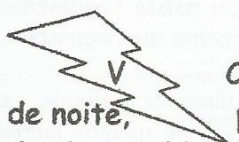

II Aínda que pareza imposible, se pensas un pouco podes saber en que cifra remata o número que resultaría de multiplicar tódolos números primos. Por certo, non faga-lo "primo" tentando calcular dito número.

III ¿Cómo distribuirías 10 soldados en 5 filas de 4 soldados cada fila?

Se a área dun círculo é igual, numericamente á lonxitude da súa circunferencia, entón o seu diámetro vale . . .

Catro soldados feridos teñen que cruzar unha ponte dañada, de noite, para fuxir dos disparos inimigos . A ponte só soporta o paso de dous soldados simultaneamente; cando o cruzan fano á velocidade do máis lento. Os catro soldados só teñen unha lanterna, que deben levar sempre para cruza-la ponte. Se os catro soldados tardan individualmente 1, 2, 4 e 6 minutos en cruza-la ponte . . . ¿Cal é o tempo mínimo necesario para que os catro crucen a ponte?

CARTA ABERTA

Achegámonos ó remate dun novo curso cargado de acontecementos que mobilizaron á sociedade con posturas enfrontadas, pois nestes casos está mal visto ser conciliador ou facer análise considerando os grises e non só brancos e negro.

Foi aprobada unha nova lei de educación, a chamada Lei de Calidade, contestada como se fora a derrubar tódolos principios da lei anterior (tamén contestada cando se puxo en práctica, por moitos dos que agora a defenden; rectificar é de sabios aínda que non todos os que rectifiquen sexan sabios). Persoalmente, despois de comparar ámbalas dúas, considero que foi demasiado ruído para pouco cambio.

Mais para que sirva de aviso a navegantes, si debo salientar algún dos cambios introducidos.

A nova lei adianta a posibilidade de iniciar estudos que van orientados á inserción laboral, o que agora se denominan grupos de Garantía Social. Igualmente posibilita que alumnado con 15 anos se integre en Programas de Iniciación Profesional, voluntariamente, e que mediante un currículo adaptado teña a posibilidade de obter o título de Graduado en Secundaria a tódolos efectos. Será o equivalente ós Grupos de Diversificación Curricular actuais.

Neste aspecto posibilitase que o alumnado teña a facultade de acceder a estas vías formativas antes dos 16 anos e consecuentemente rematar con 16/17 a súa escolaridade.

Cada quen é libre de xulgar esta medida como positiva ou negativa, a fin de contas serán os propios interesados que mellor saiban valorala.

Outro aspecto salientable, máis que a posibilidade de repetir en 1º da E.S.O. (só unha vez), é que agora o criterio de permanencia na secundaria a partires dos 16 anos; e despois dunha primeira repetición, queda ó aveiro da decisión que tome a Xunta de Avaliación. É dicir, o alumnado que chegado ós 16 anos e que, a pesares das axudas recibidas, non se esforzou o suficiente para aproveita-lo seu dereito á educación, pode, a criterio da Xunta de Avaliación, establecer que non procede a súa continuidade no Centro, e considerar rematado o período de ensino obrigatorio.

En poucas palabras, aqueles e aquelas que veñen ó instituto a sentarse nas cadeiras e pasa-la mañá sen facer nada, sen segui-las instrucións do profesorado, sen traer material, sen prestar atención, sen permitir ós demais exercer-lo dereito á educación; eses ou esas, en canto teñan 16 anos poden ser considerados/as incapaces de alcanza-los obxectivos da secundaria e darlle por rematada a súa escolaridade obrigatoria.

¡ **OLLO** !, que ninguén se faga o despistado ou despistada; este é un centro educativo, que serve para facilita-lo dereito á educación de toda a poboación con idades comprendidas entre os 12 e os 16 anos; **quen queira exercer ese dereito debe poder, quen non queira exercelo, en canto teña idade para incorporarse ó mundo laboral tamén pode.**

Un terceiro aspecto salientable é que, por primeira vez que eu saiba, nesta lei establécense xunto ós deberes do alumnado e profesorado, os dos pais.

Parte a lei de que: Como primeiros responsables da educación dos fillos, correspóndelles estimulalos para **que leven a cabo as actividades de estudo que se lles encomendan**, respectar e facer **respecta-las normas do centro e fomenta-lo respecto a tódolos membros da comunidade.**

Claro que nos casos de abandono non saberíamos que facer, ¿ avisar ós servizos sociais ?.

Por desgracia a evidencia dinos que canto máis baixo é o perfil socio-económico do alumnado menos se esforzan por saír da súa situación

Se un alumno ou alumna non realiza as actividades que se lle encomendan, non **asiste regularmente, incumpre os horarios** establecidos, **desoe as instrucións** do profesorado ou claramente **menospreza a súa autoridade**, ¡ **NA AULA** !. ¿ Hai incumprimento dos deberes dos pais ?.

Paréceme positivo que se recollan determinadas obrigas que parecen descoñecerse nalgúns casos, normalmente cando máis se necesita. De tódolos xeitos todo canto se diga precisa de medios humanos, materiais etc.

De boas intencións está o inferno cheo, e desgraciadamente moitas leis, sobre todo as educativas, son un cúmulo de boas intencións. Agora teremos que comprar máis e mellores tanques e avións, modernizar o exército para poñelo á altura dos nosos dirixentes (altura política, ben, mellor deixémolo en máis altura)

Máis tanques e menos profes, máis avións e menos aulas.

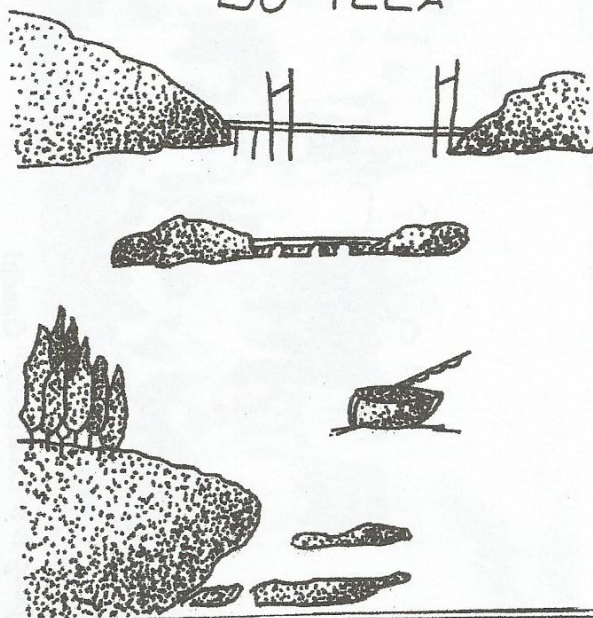
OS QUE SE VAN: 4º E.S.O.
CURSO 2002/2003 “Respecto e Solidariedade”

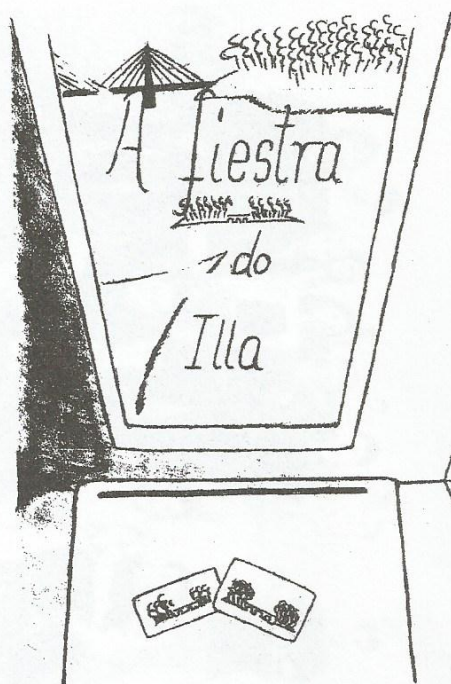
“Non hai camiño para a PAZ, a paz é o camiño” Gandhi

Rita Pereira

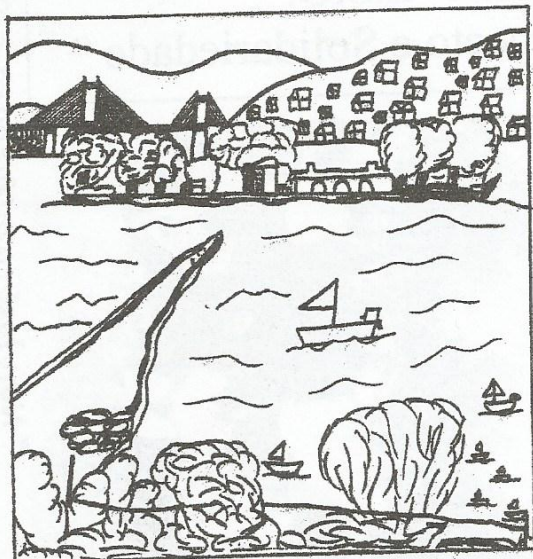
A FIESTA DO ILLA

Alicia Rodríguez

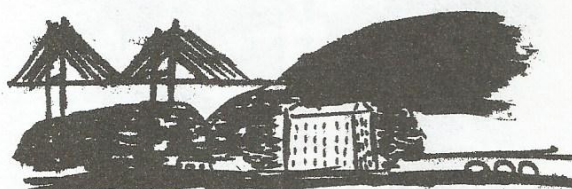

A FIESTA DO ILLA

Tatiana Lourido

A FIESTA

DO ILLA

Sara González